

คำอธิบายการใช้งาน

1. เอกสารฉบับนี้ผ่านกระบวนการแปลงภาพเป็นอักษรด้วยเทคนิคการรู้จำอักขระด้วยแสง (OCR หรือ Optical Character Recognition)
2. จัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์ในการอ่านและการสืบค้น
3. การคัดลอกข้อความเพื่ออ้างอิง (Quotation) ควรตรวจสอบความถูกต้องจากไฟล์ต้นฉบับอีกครั้ง
4. การสะกดคำอาจมีความแตกต่างในแต่ละยุคสมัย
5. การแปลงภาพเป็นอักษรยี่ดต้นฉบับเป็นหลักไม่มีการแก้ไข

จัดทำโดย

กลุ่มงานพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศ

สำนักวิชาการ

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

รายงานการประชุม

สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๗

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๒

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑๐ ถึงครั้งที่ ๑๗ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๒

ครั้งที่ ๑๗/๒๔๘๒

๑. รัฐบาลที่ตอบกระทู้ถามของสมาชิก

- ก. เรื่อง สร้างที่ทำการไปรษณีย์ จังหวัด
พิษณุโลก ของขุนอุปพงศ์ประพัทธ์ ๙๗๕-๙๗๖
- ข. เรื่องการจำหน่ายสุกร ของขุนอนุสร-
สิทธิกรรม ๙๗๖-๙๗๗
- ค. เรื่องการทำผ้า ของขุนอนุสรสิทธิกรรม ๙๗๗
- ง. เรื่องทั้งโรงงานทอผ้าที่ จังหวัดอุบล-
ราชธานี ของขุนบุรุษการกิตติดี ๙๗๗-๙๗๘
- จ. เรื่องการควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง ของ
นายธวัช ๙๗๘-๙๗๙

๒. เรื่องร่างพระราชบัญญัติรัฐธรรมนูญขนาน
นามประเทศ พ.ศ. ๒๔๘๒ (พิจารณาเป็น
วาระที่ ๒-๓) ๙๗๙-๑๐๓๔
๓. เรื่องร่างพระราชบัญญัติ เวนคืนอสังหาริม-
ทรัพย์เพื่อสร้างทางหลวงสายชุมพร-ระนอง
ตอนกระบุรี - ระนอง ระหว่างหลักกิโลเมตร
ที่ ๓๐,๐๐๐ ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๕๗.๒๔๗
พ.ศ. ๒๔๘๒ (พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓) ๑๐๓๕
๔. เรื่องร่างพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรม
ราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๔๒ (พิจารณาเป็นวาระ
ที่ ๒-๓) ๑๐๓๕-๑๐๓๗
๕. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติทะเบียนครอบครัว
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๒ (พิจารณาเป็น
วาระที่ ๒-๓) ๑๐๓๗
๖. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริม-
ทรัพย์ในท้องที่อำเภอคูสิต อำเภอบางกะปิ
จังหวัดพระนคร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๒
(พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓) ๑๐๓๘-๑๐๓๙

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๗/๒๕๘๒ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๘๒
ณพระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๔๕ นาฬิกา

ประธานสภา ฯ : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๖๓ คน เป็นองค์
ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป

ในวาระต่อไปกะตู้ กะตู้ ที่ ๑ ของนายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ เรื่อง
ช่วยเหลือพ่อค้าใช้ขออนุศักดิ์ เจ้าของกะตู้ ไม่น่า กะตู้ที่ ๓ ของขุน
อุปวงศ์ประพัทธ์ เรื่องสร้างที่ทำการไปรษณีย์จังหวัดพิษณุโลก

ขุนอุปวงศ์ประพัทธ์ (พิษณุโลก) : ข้าพเจ้าขอตั้งกะตู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการดังต่อไปนี้ ที่ทำการไปรษณีย์จ้ง-
หวัดพิษณุโลก ก่อสร้างมานานประมาณ ๓๐ ปีแล้ว เวลานี้ชำรุดทรุด
โทรมแทบจะอาศัยไม่ได้ และอยู่ในที่ลุ่มถึงฤดูน้ำต้องทำสะพานจาก
ถนนไปที่ทำการไปรษณีย์ ไม่สะดวกแก่ประชาชนจะไปทำการติดต่อ
รัฐบาลมีนโยบายจะจัดการย้ายและจัดสร้างใหม่บ้างหรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ

การที่ทำการไปรษณีย์ โทรเลขกล่าวว่าชำรุดทรุดโทรมนั้นมีมาก
 แห่งด้วยกัน รวมทั้งที่ทำการไปรษณีย์โทรเลข พิษณุโลกด้วย การ
 ปลุกสร้างใหม่จึงจำเป็นต้องพิจารณาตามลำดับก่อนหลัง โดยเฉพาะ
 ที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขพิษณุโลกนี้อยู่ลำดับหลัง จึงจำเป็นต้องทำการ
 ปลุกสร้างแห่งอื่นซึ่งมีความจำเป็นมากกว่าเสียก่อน ระหว่างนี้คงทำ
 การซ่อมแซมพลอาศัยได้ไปพลาง

ประธานสภาฯ : กะหู่ต่อไปของขุนอนุสรสิทธิธรรม เรื่องการ
 จำหน่ายสุกร

ขุนอนุสรสิทธิธรรม (เพชรบูรณ์): ข้าพเจ้าขอตั้งกะหู่ถาม
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการดังต่อไปนี้ ตามที่รัฐบาลแถลง
 นโยบายว่าจะบำรุงอาชีพการค้าของพลเมืองนั้น ขอเรียนถามว่าเมื่อใด
 จะบำรุงอาชีพการค้าซื้อขายหมูของจังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งมีคนกลางทำอยู่
 ที่สถานีสะพานหิน ให้เป็นประโยชน์แก่คนไทย และเป็นธรรมยิ่งขึ้น

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ
 การ : รัฐบาลขอตอบดังนี้ รัฐบาลได้จัดการบำรุงอาชีพในทางค้าสุกร
 อยู่แล้วในขณะนี้ โดยสภาฯ นี้ได้ลงมติออกพระราชบัญญัติควบคุมการ
 ซ้ำขายโคกระบือแพะแกะสุกรไปแล้ว บัดนี้รัฐบาลได้ประกาศพระราช
 กฤษฎีกากำหนดเขตต์ตามพระราชบัญญัติแล้วด้วย จะได้ลงมือทำการ
 ในต้นเดือนพฤศจิกายนนี้ ขณะนี้กรมพลาธิการก็ได้ประกาศจะรับซื้อ

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ประธานสภาฯ : จะไปของขุนอนุสรสิทธิธรรม เรื่องการ
ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ขุนอนุสรสิทธิธรรม (เพชรบูรณ์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการดังต่อไปนี้ เนื่องจากราษฎรในจังหว
ัดเพชรบูรณ์ นิยมการปลูกฝ้าย ขึ้นฝ้าย และทรงใช้กันเองเป็นส่วน
เอก แต่การทอนั้นยังใช้วิธีพื้นเมืองซึ่งทอผ้าได้วันละเล็ก ๆ น้อย ๆ
ค่อยจะเป็นการพอใช้ในครอบครัว จึงขอทราบว่ารัฐบาลได้ดำริที่จะ
ส่งครู ทอผ้าตามแบบของกรมพาณิชย์ ไปสอน ให้ราษฎร ในจังหวัด
เพชรบูรณ์ทอผ้าตามแบบใหม่บ้างหรือไม่

พอ. หลวงเสรีเริงฤทธิ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเศรษฐ-
สาร รัฐบาลขอตอบว่า ยังไม่สามารถจะส่งครู ทอผ้าไปสอนได้ เพราะ
จำนวนครูมีจำกัด ต่อไปเมื่อมีครูเพิ่มขึ้นหรือเมื่อครูว่างจากแห่งอื่นจะ
ได้ พิจารณาช่วยเหลือภายหลังตามหลักเกณฑ์

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไปของขุนบุรีสารกิตติคดี เรื่องตั้งโรง
งานทอผ้าที่จังหวัดอุบลราชธานี

ขุนบุรีสารกิตติคดี (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการดังต่อไปนี้ รัฐบาลจะมีนโยบายตั้ง

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ที่จังหวัดอุบลฯเป็นป่าไม้แน่นอนเหมาะสมแก่การเพาะปลูกฝ้ายเป็นอันมาก
ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมสินค้าไทยและเพื่ออุดหนุนราษฎรให้มีความทำขึ้น

พ.อ. หลวงเสรีเริงฤทธิ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเศรษฐ-
การ: ขอดตอบดังนี้ รัฐบาลมีนโยบายที่จะส่งเสริมการทอผ้าแบบที่กระตุก
ให้แพร่หลายอยู่แล้ว จังหวัดอุบลราชธานีก็อยู่ในโครงการที่กระตุกนี้
ด้วย ฉะนั้นการจัดตั้งเป็นโรงงานอุตสาหกรรมจึงไม่คิดที่จะทำในขณะนี้

ประธานสภาฯ : วันนี้มีกะส่วนของนายธวัช สุประภาตะนันท์
เรื่องการควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง

นายธวัช สุประภาตะนันท์ (สระบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกะทู้
ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมดังต่อไปนี้ เวลานี้เหตุการณ์
ของโลกกำลังอยู่ในสถานะฉุกเฉิน คือมีการสงคราม ซึ่งเป็นที่ทราบอยู่
แล้ว ประเทศอื่น ๆ ที่มีการประกาศให้มีการประหยัดใช้น้ำมันเชื้อเพลิง
ขึ้นแล้วโดยทั่วไป ข้าพเจ้าใคร่ขอทราบที่รัฐบาลกรีที่จะมีการควบคุม
เช่นนี้บ้างหรือไม่

พ.อ. หลวงพรหมโยธี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม
ในการที่จะประหยัดน้ำมันในเหตุการณ์ของโลกที่ฉุกเฉินขึ้นเช่นนี้ ทาง
รัฐบาลก็ได้การว่าจะได้ออกพระราชบัญญัติใช้เหมือนกัน แต่เห็นว่าใน
ขณะนี้ถ้าได้หลุดไปแล้วจะทำให้เกี่ยวกับการ ตสาหกรรมและการคมนาคม
หรือผู้ที่ใช้น้ำมันได้รับความเดือดร้อน แต่ต่อไปหากถึงคราว

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ผู้มีเกียรติคงจะช่วยเหลือเหตุการณ์เช่นนี้ ถ้าหากว่าเกิดมีขึ้น

ประธานสภา ฯ : หมอดวาระกะทั๋ ต่อไปขอให้พิจารณาร่างรัฐ
ธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมว่าด้วยขนานนามประเทศ พุทธศักราช ๒๔๘๒
คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาในวาระ
๒ และที่ ๓ ขอเชิญท่านกรรมการเข้าประจำที่ ขอให้เลขาธิการ
สภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาฯ : ร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมว่าด้วย
ขนานนามประเทศ พุทธศักราช ๒๔๘๒ คำปรารภ มาตรา ๑
มาตรา ๒ มาตรา ๓
๑๕.๕๐ น.

นายแก้ว สิงหะเชนทร์ (พิจิตร) : ร่างรัฐธรรมนูญ ฉบับ
แก้ไขเพิ่มเติมว่าด้วยขนานนามประเทศ พุทธศักราช ๒๔๘๒ ฉบับนี้
ข้าพเจ้าได้เสนอคำแปรญัตติไว้ คือเสนอให้ตัดตัว “ย” ออกจากคำ
ว่า “ไทย” ทั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้นามแห่งเชื้อชาติและ
ประเทศของเราเป็นภาษาไทยแท้ เป็นไทที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ข้าพเจ้าไม่
ปรารถนาที่จะได้เห็นหรือได้ยินชื่อเชื้อชาติและประเทศของเราเป็นภาษา
ไท-ปน ไท-ปลอม หรือไทพันธุ์ทางให้เป็นการเสื่อมสิริมงคล หรือ
กล่าวอีกนัยหนึ่ง ยอดปรารถนาอันแท้จริงของข้าพเจ้าในการที่แปร

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

เราประสบแต่ความเป็นมงคลนั่นเอง

ถ้าหากว่าสภาฯ นี้ได้ตัดตัว “ย” ออกจากคำว่าไทยแล้ว ก็จะได้ ใช้ภาษาไทยที่แท้ นอกจากจะได้ประโยชน์ ในทางเทศ ภาษาไทยแท้ ๆ ของเรานี้ให้คงอยู่แล้ว ยังอาจจะได้ประโยชน์ อื่นๆ อีก คือ

(๑) เป็นเอกประการชื่อของเราก็จะได้ตรงกับชื่อจริง และตรงกับเพื่อนชาวไทยในถิ่นอื่นๆ ซึ่งเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขอันดี มา เพื่อป้องกันมิให้เป็นการแบ่งแยกพวกเป็น ไท-เรา ไท-เขา แต่ก่อนอีก

(๒) นอกจากนั้นยังจะได้ผลในทางที่จะช่วยกันรักษาวัฒนธรรม ของชาติให้คงไว้ ซึ่งจะเป็นเยี่ยงอย่างอันดีงามแก่อนุชนบุตรหลานของ เราในชั้นหลัง ๆ ซึ่งจะกระทำหน้าที่อันสำคัญยิ่ง คือกระทำหน้าที่เป็น เจ้าของบ้าน เจ้าของเมือง และเจ้าของประเทศ แทนพวกเราในการ ช่างหน้าด้วย

(๓) เป็นผลในทางเศรษฐกิจ คือว่าเป็นผลในทางประหยัด ถ้า หากว่าเราได้ ใช้คำไทยแท้ คำนี้เป็นชื่อเชื้อชาติและประเทศของเราแล้ว เราจะประหยัดได้มาก ถ้าหากว่าเราจะพิจารณาแต่เพียงผิว ๆ เฝินๆ แล้วจะเห็นว่าไม่รู้จะหมดเปลืองอะไรนัก แต่ลองนึกดูว่า ทัวทั้งประ-เทศไทยนี้ เราต้องเสียเวลาและสิ้นเปลืองในการที่วางตัว “ย” มา

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

หมื่นปีแล้วเราจะสิ้นเปลืองไปสักเท่าไร หากเราจำต้องใส่ “ย” อยู่นาน ๆ ถึงเช่นนี้แล้วลองเอาตัว “ย” ตัวนี้มาวางซ้อน ๆ เข้า ภูเขา มาลัยซึ่งเป็นภูเขาที่สูงที่สุดในโลกนี้ก็จะสูงสุด “ย” ของเราไม่ได้ของท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายได้ โปรด ใคร่ครวญว่าเราช่วยกันตัดความสิ้นเปลืองซึ่งจะหมดไปโดยไร้สาระนี้ เอามาสะสมไว้สำหรับให้ทหารสร้างรั้วป้องกันชาติของเราเสียมิได้ประโยชน์อื่นกว่าหรือ

กรณีที่ข้าพเจ้ากำลังเป็นโจทก์อยู่นี้ ข้าพเจ้าใคร่ จะขอทำความเข้าใจกับท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าพิพาทกับท่านกรรมาธิการไม่ใช่พิพาทกับคณะรัฐบาล ทั้งนี้ถ้าท่านยังจำได้ ในคำแถลงการณ์ของท่านนายกรัฐมนตรี ในวันที่ร่างรัฐธรรมนูญ ฉบับนี้เข้าสู่สภาฯ นั้น ท่านได้กล่าวไว้ว่าท่านปรารถนา แต่จะเปลี่ยนจากคำว่า “สยาม” มาเป็น “ไทย” เท่านั้น ในส่วนรูปหรือแบบก็ดี ตัวสะกดการันต์ก็ดี จะให้หมดจดงดงามหรือทำอย่างไรที่จะเป็นมงคลแก่ประเทศชาติแล้ว ท่านได้ขอร้องให้บรรดาท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายให้ช่วยกันร่วมมือ

นอกจากนี้ก็มีท่านรัฐมนตรีอีกผู้หนึ่ง คือรัฐมนตรีแห่งกรมศิลปากร ผู้ซึ่งรักชาติวัฒนธรรมของชาติเราในฐานะที่ท่านดำรงตำแหน่งอธิบดีแห่งกรมศิลปากรของชาตินั้นก็ยังมีความเห็นร่วมกับข้าพ-

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

พิจารณาของคณะรัฐมนตรีอีก ท่านจะพยายามกราบเรียนต่อที่ป

ให้ทราบ แต่ที่น่าจะเป็นด้วยความเคราะห์ร้ายของ “ไท แท้” ที่

มีโอกาสได้รับการเทิดทูนกระมัง เรื่องนี้จึงไม่มีโอกาสที่จะกลับ

การพิจารณาของคณะรัฐมนตรีอีก เพราะว่าได้พลัดเข้ามาสู่การพิจารณา

ชั้นกรรมาธิการเสียแล้ว แต่ถึงอย่างไรก็ดีหวังว่าท่านรัฐมนตรีที่เดา

ผู้นั้นก็คงจะให้ความแจ่มกระจ่างแก่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลาย

บ้างเป็นแน่ เท่าที่กราบเรียนมานี้ ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายย่อมจะเห็น

ได้ โดยกระจ่างชัดว่า กรณีที่กำลังพิพาทกันอยู่บัดนี้ ข้าพเจ้ามีความ

เห็นขัดแย้งกับคณะกรรมการโดยฉะเพาะเท่านั้น หาใช่พิพาทกับคณะ

รัฐบาลไม่ ขอท่านได้โปรดพิจารณาเรื่องนี้ด้วยอารมณ์อันผ่องแผ้วเถิด

เหตุผลในเรื่องที่พิสูจน์ว่าคำไหนเป็นคำไทยแท้ คำไหนเป็นไทย

พันธุ์ทางนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ในคำแปรญัตติ พร้อมด้วยหลักฐาน

เหตุผลซึ่งส่งไปเสนอท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทุก ๆ ท่าน ทั้งสองประเภท

เพื่อให้มีเวลาพิจารณาคำแปรญัตติของข้าพเจ้าแต่เนิ่นๆ ตั้งแต่วันที่

๓๐ สิงหาคมวาระหนึ่งแล้ว แต่สมาชิกบางท่านที่มีภาระมากจนไม่

สามารถเจียดเวลามาพิจารณาให้ละเอียดได้ ก็คงมีอยู่มิใช่น้อย และ

ถึงหากจะได้ พิจารณาแล้วแต่ล่วงมานานวันเข้าท่านอาจจะลืมเลือนไปก็

คงจะมี ฉะนั้นเพื่อความสะดวกแก่ท่านในการวินิจฉัยชี้ขาดของสภาฯ

วันนี้ ข้าพเจ้าขอประทานชี้แจงอีกสักเล็กน้อย

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

คำนี้ ถ้าหากว่าได้พิจารณาตามหลักที่ครูบาอาจารย์ ได้เคยสั่งสอน มาแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านทุกคนคงจะระลึกได้ว่า ท่านสั่งสอนกับเรา มาว่าคำไทยแท้ ๆ นั้น มีลักษณะรัดกุมไม่รุงรัง ส่วนคำไทยที่มี ลักษณะรุงรังเป็นैयाไม่ใช่ภาษาไทยแท้ ไท-ย เข้าลักษณะเป็น ย่อตามหลักจึงมิใช่เป็นคำไทย-แท้

(๒) ไท ก. สมัยโบราณ ตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยเป็นต้นมา ปรากฏว่า พ่อขุนรามคำแหง ซึ่งเป็นผู้คิด หนังสือไทยให้พวกเราชั้นลูก หลานให้ใช้เขียนท่านสืบต่อ ๆ มาเป็นเวลาช้านาน จนเท่าทุกวันนี้เป็น เวลา ๗๐๐ กว่าปีมาแล้วนั้น ก็หาได้ทรงใช้ตัว “ย” ตามไม่หลัก ฐานอันนี้ปรากฏอยู่ในศิลาจารึก ซึ่งพ่อขุนรามคำแหงได้ โปรดให้อา- ลักษณะ ในสมัยนั้น จารึกเหตุการณ์ต่างๆ ไว้ ซึ่งทางการได้เก็บมารักษา ไว้ในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติของเราบัดนี้นั้น ปรากฏว่าชื่อเชื้อชาติของเรา ทุก ๆ แห่งมิใช่ “ย” ตามเลย เช่น

ในหลักศิลาจารึกหลักที่ ๑ ด้านที่ ๔ บรรทัดที่ ๓ มีกล่าวถึง ชื่อเชื้อชาติของเรา “ไท” เมืองไต ไทขาวอุ ชาวของ บรรทัด ที่ ๑๐ กล่าวถึงหนังสือไทยว่า “ลายสีไท” ก็ไม่มี “ย” บรรทัด ที่ ๑๑ - ๑๒ มีกล่าวถึงพ่อขุนรามคำแหงว่า “ขุนพรรามคำแหงนั้นนหา เป็นท้าวเป็นพรณ (๗-๘) ก ไท ทั้งหลาย” ไทยในที่นี้ก็ไม่มี

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ในหลักศิลาจารึกหลักที่ ๓ ด้านที่ ๑ กล่าวถึงศักราชว่า

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

เราบูรพผลคุณิณนกสศตร บนหลักศิลานี้ก็ไม่มีคำว่าไทยมี “ย”

เช่นกัน และถ้าหากว่าจะได้ค้นคว้าหลักศิลาจารึกทุกแผ่นที่ตกทอดมาจนทุกวันนี้แล้ว ทุก ๆ คำว่า “ไท” ไม่มี “ย” เลย

ข. สมัยกรุงศรีอยุธยา ต่อมาในสมัยกรุงศรีอยุธยาที่มีหลักฐานปรากฏว่า แผ่นดินสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ ไทยเราก็กังไม่ชอบ “ย” คือได้มีหนังสือวรรณคดีเก่าซึ่งได้ตกทอดมาจนถึงยุคสมัยปัจจุบันนี้เล่มหนึ่งคือ “หนังสือมหาชาติคำหลวง” มีข้อความกล่าวถึงชื่อเชื้อชาติไทยอยู่ตอนหนึ่งใน “กัณฑ์วนประเวศน์” หน้า ๑๐๕ คือตอน

ฯลฯ ท้าวทั้งสี่เสด็จดล แดนตรมวลปัดเจตริฎฐ์ ด้าว

เจตริฎฐ์สมาคมนาคมน อ้าพล จินตามพราหมณ์ชวรามัญ อันพิไสย

ไทเทศ นานาเพศทุกปลาต พวกพ้องภาคพานิช ฯลฯ

อันนี้ก็พิสูจน์ได้ดี คำ ไทย ตัวนี้ก็ไม่มี “ย”

ค. สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ที่นี้ข้าพเจ้าจะขอกราบเรียนถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์บ้าง มีหนังสือที่จดไว้ในใบบลายสมัยรัชกาลที่ ๓ ชื่อว่า “มูลศาสนา” ซึ่งงานเป็นหนังสือไทยทางภาคพายัพ คำที่

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

และสมัยกับคำบรรพนั้น ข้าพเจ้าจะกราบเรียนในโอกาสต่อไป

ไท- ในถิ่นอื่นนอกจากไทยบรรพบุรุษผู้เป็นต้นตระกูลของเราในประเทศ ซึ่งไม่ใช่ “ย” ตามแล้ว พี่น้องชาวไทยในถิ่นอื่นซึ่งร่วมสายโลหิตกันมากกับไทยเรา เช่น ไทยแล้วลงแม่น้ำโขง และลุ่มน้ำคง ซึ่งได้แก่ไทยทางเมืองหลวงพระบาง ไทยเวียงจันทน์ ไทยใหญ่ ในแคว้นชานของพม่า ไท-คำที่ ซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของพม่า ไทย - อาหมในแคว้นอัสสัมของอินเดีย ผู้ไท-ขาว ผู้ไท-ดำ ผู้ไทขาวแถวเมืองพวนแคว้นสิบสองจุไทย ไทโท ไทนอง แถวตั้งเกีย และลามขึ้นไปจนถึงกวางตุ้ง ไทยย้อย ซึ่งอยู่ในกวางซี กุยาว ฯลฯ เหล่านี้ ไม่เคยปรากฏว่ามีไทยเผ่าใดได้ใช้ “ย” ตามเลย คงใช้ไทล้น ๆ ตั้งแต่ยุคติกดาบรรพมาจนกระทั่งสมัยปัจจุบันทั้งสิ้น

ข. ไท- สมัยติกดาบรรพ ไท - สมัยกรุงสุโขทัยขึ้นไปจนถึงสมัยติกดาบรรพนั้นแม้จะมีหลัก มีหลักฐานชัดเจนเหมือนสมัยหลังๆ ก็ตาม แต่ก็มีหลักฐานปรากฏชัดว่าไทยเราเพิ่งจะมี “ย” ตามในตอนสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนกลาง แล้วอีกประการหนึ่งเพื่อนชาวไทยเราในถิ่นอื่นๆก็ไม่มี “ย” เรื่องนี้แม้ว่าจะไม่มีหลักฐานอื่น ๆ ปรากฏแน่ชัด

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ไทยเราไม่มี “ย” ตามเหมือนกัน

ง.ไท-ยุคปัจจุบัน คราวนี้ข้าพเจ้าขอกราบเรียนชี้แจงไทยใน
ยุคปัจจุบันนี้บ้าง อาจจะมีคำกล่าวกันว่าเดี๋ยวนี้เราใช้ไทยมี “ย”
กันและทั่วถึงกันแล้ว ข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่าความจริงยังไม่ทั่วถึง
ยังมีบางหมู่บางเหล่ายังไม่ใช้ “ย” เช่น ไท-ภาคอีสานทั้งภาค
ไม่ใช้ “ย” ตามมา แต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้ ในเรื่องนี้ท่านผู้แทน
ราษฎรทางภาคอีสานย่อมรับรองข้าพเจ้าได้เป็นอย่างดี อีกประการ
หนึ่งไทยที่อยู่ในทางภาคพายัพซึ่งเรียกว่าไทยใหญ่ ในแม่ฮ่องสอน
ลำปาง เชียงใหม่ ลำพูน ซึ่งใช้เขียนอักษรไทยใหญ่ก็ไม่ใช้ “ย”
เช่นเดียวกัน สำหรับชาติไทยในภาคกลางก็ยังมีอีกเป็นจำนวนมากที่
เราไม่ใช้ “ย” ข้าพเจ้าจะขอยกตัวอย่าง ท่านที่มีเกียรติและที่สำคัญ
มากกล่าวเป็นต้นว่าสมเด็จพระนริศ ๗ ซึ่งเป็นเจ้านายที่เคารพ
สักการะของชาวเรา และเป็นเจ้านายผู้ใหญ่ ที่มีพระชนมายุสูงมากอยู่
ในขณะนี้พระองค์ ก็ไม่ทรงใช้ “ย” เมื่อ ๒-๓ วันมานี้ระหว่างที่ข้าพเจ้า
ไปหมกมุ่นอยู่กับเรื่อง “ย” นี้ได้พบลายพระหัตถ์ของพระองค์ ฉะบับ
หนึ่งทรงปรารภว่า เมื่อเราจะเปลี่ยนทั้งที่แล้วทำไมไม่เปลี่ยนให้เป็น
ไท-แท้ จะเอา “ย” ไว้ด้วยทำไมกัน นอกจากนี้ก็มีท่านรัฐมนตรี
และอธิบดีกรมศิลปากรที่ข้าพเจ้าได้กล่าวนามท่านมาแล้ว นอกจากท่าน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

อักษรศาสตร์ โดย ฉะเพาะของชาติเรา คือกรรมการชำระปทานุกรม
ข้าพเจ้าได้หลักฐานมาจากนักปราชญ์คณะนี้เหมือนกัน อยากจะขอ
กราบเรียนให้ที่ประชุมทราบไว้ด้วย

อนึ่ง ในการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ในชั้นกรรมาธิการ
นั้น ท่านประธานคณะกรรมาธิการได้ทรงกล่าวให้ที่ประชุมกรรมาธิการ
ว่า ในเรื่องนี้กรรมการชำระปทานุกรมมีมติเด็ดขาดแล้วว่าใช้ ไทย-ย
ฉะนั้นความข้องใจของกรรมาธิการอื่น ๆ จึงหายไป แต่ปรากฏว่าความ
จริงที่ท่านกรรมาธิการชุดนี้ท่านเป็นมือหนึ่งในทางนิติศาสตร์ ส่วนใน
ทางอักษรศาสตร์แล้วบางท่านบอกว่าท่านกังง เมื่อข้าพเจ้าไปกราบเรียน
ต่อว่าเมืองแล้วทำไมไม่ทำให้หายงด้วยวิธีเชิญนักปราชญ์คณะนี้มา
ให้ความคือความเห็นเล่า เนื่องจากเชื่อว่ากรรมการชำระปทานุกรมลง
มติเด็ดขาดให้ใช้ “ย” แล้ว เรื่องนี้จึงได้พลอยรกรุงรังมายังสภาฯ
เวลานี้

ความจริงในเรื่องมติของกรรมการชำระปทานุกรมนั้น ยังไม่มี
เพราะกรรมการคณะนี้เพิ่งพิจารณาถึง ช-ข้าง เท่านั้น ยังมีได้พิจารณา
ถึงตัว ท. เพื่อสะดวกแก่การวินิจฉัยของสภาฯ นี้ ข้าพเจ้าได้ ติดต่อ
และขอความเห็นจากกรรมการชำระปทานุกรม ซึ่งขณะนี้ได้หลักฐาน
แล้ว ข้าพเจ้าขออ่านรายงานของคณะ กรรมการชำระปทานุกรมตอน
พิจารณาเรื่อง ไทย-ไทย ซึ่งได้ส่งมาให้ข้าพเจ้าดังต่อไปนี้

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ครั้งที่ ๓๒๘

ณ ห้องประชุมราชบัณฑิตยสถาน

วันเสาร์ที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๐๐ น.

ผู้มาประชุม คือ พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร
ประธาน พระยาโกษากรวิจารณ์ หลวงเทพดรุฒานุกิจิษฐ์ พระธรรม-
นิเทศทวยหาญ พระราชธรรมนิเทศ พระวรเวทย์พลีฐิต พระยาวิสุท-
ธากร พระสารประเสริฐ พระยาอนุমানราชชน พระยาอุปกิตศิลปสาร
เรื่องการเขียนคำ “ไท” หรือ “ไทย”

ประธานตรัสว่า ปัญหาเรื่องคำว่า “ไทย” ตัว “ย” หรือไม่มี
นั้น เมื่อยึดถือตามหลักศิลลาจารึกสุโขทัยแล้วไม่มีตัว “ย” แน่นนอน
คือแต่เริ่มเขียนว่า “ไท” แน่ ไม่มีใครเถียง ต่อมามีท่านบัณฑิต
เติมตัว “ย” ลงไป ส่วนเหตุผลในเรื่องเติมตัว “ย” นั้นเข้าใจว่า
มาจากชาววัด เพราะภาษาบาลีไม่มีสระ “ไ” เมื่อต้องการเขียน
ว่า “ไท” ก็เขียน “เทยย” ในขั้นต่อมาข้อเท็จจริงปรากฏอยู่แล้ว
ว่าเราใช้ มีตัว “ย” โดยหมายถึงชื่อของชาติ ถ้าไม่มีตัว ย หมายถึง
ความว่า เป็นใหญ่ หรือเป็นอิสสระ เรื่องไทยไม่มีตัว “ย” นี้ สมเด็จ
กรมพระสวัสดิวัดนวิศิษฎ์ ที่เคยใช้อยู่ครั้งหนึ่ง และสมเด็จกรมพระ
นริศรานุวัดติวงศ์ ก็ทรงใช้บ้าง แล้วแต่กรณีเรื่องตัวสุกรที่ได้เคยเขียน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

รูป จึงควรพิจารณาว่าจะเอารูปไหน แต่ไทยเป็นชื่อ ประเทศนั้น เขียนว่า “ไทย” เป็นบันทึกฐานแล้ว ตามข้อเท็จจริงซึ่งปรากฏอยู่เฉพาะหน้า เราเขียนว่า “ไทย” อยู่แล้ว จะมีผู้ใหญ่ การ ท่านก็บอกว่า เห็นไทยมีตัว “ย” มาตั้งแต่เด็ก เมื่อปรากฏว่าเราเขียนแน่นอนอยู่แล้วว่ามีตัว “ย” เราก็ไม่ควรจะแก้ นอกจากจะมีเหตุผลเพียงพอและสมควร เมื่อพูดในเชิงภาษาศาสตร์ บางท่านอาจไม่เลย่ว่าชาติไทยเป็นคำๆ เดียวกับคำว่า “ท้าวไท” บางเขียนให้ต่างบัดนี้เป็นความร่ำรวยของภาษา คำที่มีเสียงเหมือน....

ต่อไปมีว่า เรามีหน้าที่บัญญัติคำหรือมีหน้าที่เพียงปรึกษาเรื่องคำ “ไท” เราควรจะเก็บลงในพจนานุกรม ตั้งแต่ไม่มี “ย” จนถึงมี “ย” คำว่าประเทศไทในครั้งก่อนไม่มี มีแต่เมืองไท ต่อมาในสมัยกรุงศรีอยุธยาคำว่าประเทศไทยมี “ย” ซึ่งแสดงว่าเราใช้มานานแล้ว จนเป็นประเพณีหรือวัฒนธรรม แต่เห็นว่าไม่มี “ย” ก็ง่ายดี เราควรจะเก็บเข้าพจนานุกรมทั้งสองอย่าง แต่จะบัญญัติให้เขียนอย่างไร ควรเป็นหน้าๆ ของสภาสูงสุด

มีความเห็นของท่านนักปราชญ์ อีกท่านหนึ่ง คือ พระธรรม-นิเทศทวยหาญ ถ้าหากว่าข้าพเจ้าจะกล่าวมาทั้งหมดเกรงว่าจะเสียเวลาของสภาฯ ซึ่งจะขอกล่าวแต่บางตอนในข้อ ๓ ของท่านนักปราชญ์ผู้นี้ กล่าวไว้ว่า เมื่อไทยเข้าไปอยู่ในพระคัมภีร์ ต้องเป็นเทพตามกฎของ

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

เกณฑ์ที่จะต้องกลับถือเอาตัว “ย” ติดออกมาด้วย เปรียบเหมือนเข้าไปบวชก็ต้องครองสบงห่มจีวรอย่างพระ เมื่อจะสึกก็ต้องนุ่งห่มอย่างคฤหัสถ์ โฉนจะต้องครองสบงจีวรอยู่อีกเล่า หรือเหมือนคำว่า “เรา” ในภาษาไทยไปสู่ภาษาจีนพูดว่าอ้าว ครั้นกลับมาในภาษาไทยก็ต้องเป็นเราไปตามเดิม เหตุใดจะต้องเป็นอ้าวอีกเล่า ท่านว่าอย่างนี้

ตามความเห็นของท่านกรรมการคณะนี้พิจารณาในรายงานการประชุมว่ามีท่านกรรมการเข้าประชุม ๑๐ ท่าน ด้วยกัน คงแยกความคิดเห็นความเห็นออกเป็น ๒ ฝ่าย คือฝ่ายหนึ่งมีความเห็นว่าควรใช้ ควรเทิดทูนคำไทแท้ ๆ มีอยู่ ๙ ท่าน คือ ๑. พระยาอุปกิตศิลปสาร ๒. พระสารประเสริฐ ๓. พระธรรมนิเทศทวยหาญ ๔. พระยาโกษากร-
วิจารณ์ ๕. พระยาอนุমানราชชน

ส่วนฝ่ายที่เห็นว่ายังชอบ “ย” อยู่ที่ ๔ ท่าน รวมทั้งท่านประธานด้วย ต่อ ๑. พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร ๒. พระวรเวทย์พิสิฐ ๓. พระราชธรรมนิเทศ ๔. พระยาวิสุทธากร ส่วนอีกท่านหนึ่งไม่ออกความเห็น คือไม่ออกเสียง รายงานการประชุมฉบับนี้ไม่มีมติ แต่ถ้าจะถือเสียงข้างมากแล้วมีผู้ชอบไทแท้ ๆ อยู่ ๙ ท่าน มีผู้ที่ชอบ “ย” อยู่ ๔ ท่านรวมทั้งท่านประธานด้วย หากว่าจะได้มีการออกเสียงกันแล้ว ในกรณีที่เสียงไม่เท่ากัน ท่านประธานที่ออกเสียงไม่ได้คะแนนเสียงอันแท้จริง คงได้เสียง ๕ : ๓ ถือตามมติข้าง

มากต้องฟังว่าไม่ชอบ “ย” คือเอาไทแท้ๆ ในฐานะท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายเป็นนักประชาธิปไตยก็ย่อมจะต้องฟังเสียงข้างมากเป็นสิ่งสำคัญ แต่หากว่าท่านประธานเผด็จการยังไม่ทรงนิยมทางมีเสียงข้างน้อยอยู่นั้น ก็เป็นการพันวิสัย ไม่อาจที่จะโดยเสด็จได้.....

ประธานสภาฯ: หมดเวลาแล้ว

๑๖.๐๕ น.

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : ข้าพเจ้าขอประธานโอกาสต่ออีก ในเรื่องไทยที่มี “ย” มาอย่างไร เชื่อว่าตามรายงานของกรรมการชำระปะทานุกรมให้ความสว่างอยู่แล้ว คือว่าเกิดขึ้นเนื่องจากความจำเป็นของภาษาบาลีไม่มีสระ “ ไ ” ไ ไม่มีก็เลยยกศัพท์ “ เทยย ” ขึ้นใช้แทนคำว่า ไท เมื่อแปลคำว่า เทยย กลับมาเป็น ไท จึงเอา “ ย ” ติดมาด้วย ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายคงทราบอยู่แล้ว นั้นเป็นความจำเป็นของภาษาบาลีเขา ไม่ใช่เป็นความจำเป็นของภาษาไทยเรา

เท่าที่กราบเรียนมานี้ คงสรุปได้ว่า ไทยแท้ของข้าพเจ้ากับไทย “ ย ” นั้น ถ้าพิจารณากันในด้านวิยวูตติ ไทยแท้ของข้าพเจ้ามีอายุมากคู่กับหรือไล่เลี่ยกับเชื้อชาติของเรา ถ้าหากว่าจะเทียบเป็นบุคคลก็มีอายุปนปูนพวด ไทย มี “ ย ” เพิ่งเอากำเนิดมาภายหลัง เปรียบ

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

จะสูงเกินไป

ทางสัญชาติ ไทยล้วนของข้าพเจ้าเป็นไทยแท้ เป็นไทยบริสุทธิ์ผุดผ่องไม่มีหยาดโลหิตเชื้อชาติใดเจือปน ไทยที่มี “ย” ตามนี้เป็นไทยพันธุ์ทาง ถ้าหากว่าจะมีชั้นวรรณะอย่างของอินเดียกันแล้ว ไทยที่มี “ย” นี้จะยังถือว่าเป็นจัณฑาล คือไม่มีเลือดบริสุทธิ์

ถ้าพิจารณาในด้านสังคมไทยมี “ย” ก็จะมีความหมายแคบเฉพาะเมืองไทยเท่านั้น ถ้าไม่มี “ย” แล้ว ไทยซึ่งอยู่ในถิ่นอื่น ๆ ก็คงจะถือว่าเป็นพวกเดียวกันกับพวกเราหมด ท่านประธานกรรมการได้รับรองกับข้าพเจ้าว่า ในเรื่องข้อเท็จจริงท่านรับอยู่แล้วว่าไทยแท้ของเราไม่มี “ย” และเรามี “ย” กันภายหลังซึ่งนิยมกัน แล้วเห็นว่าควรจะรักษาไว้ ในข้อนี้ข้าพเจ้าจะขอกราบเรียนว่า เราจะเอาของแท้หรือของปลอมกัน ขอได้โปรดอย่าลืมนะว่า ไทยเรานุ่งผ้าก่อนไทยชอบ “ย” ไทยเรานุ่งผ้า ก่อนไทยชอบ “ย” แต่เมื่อเราเห็นว่าผ้าถุงไม่ใช่ของเรา เราก็ยังทอดทิ้งได้ แล้วเราจะมาเป็นไทยชอบ “ย” ทำไม่กัน อีกประการหนึ่งเพื่อให้ต้องตามรัฐธรรมนูญ ชื่อบ้าน ชื่อเมืองก็ดี ชื่อคนก็ดี ถ้าหากว่าไม่เป็นชาวไทย เปลี่ยนเป็นคำไทย ความสำคัญของชื่อคน, ชื่อบ้าน, ชื่อเมือง ยังไม่เท่าหนึ่งในพันของชื่อประเทศชาตินี้ และอีกประการหนึ่งคำ ๆ ที่เราจะเทิดทูนยกย่องขึ้นเป็นชื่อเรียกประเทศและชาติของเรา ไฉนเราจะปล่อยให้ตามยถา

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ไทยมีคำว่า “ไท” อยู่ตัวเดียวเท่านั้น ถ้าหากว่าเราปล่อย
ให้ละอะเทอะเปื้อนไปแล้ว ต่อไป อื่น ๆ เสียหมด ในกรณีที่
ภาษาไทยเรามีคำอยู่ แต่ว่าได้ความหมายไม่สมบูรณ์ก็ดี หรือไม่มี
ดี นักปราชญ์ท่านบัญญัติคำขึ้นใช้ในกรณีเช่นนี้ ข้าพเจ้าถือว่าท่าน
เป็นผู้สร้างภาษา แต่ว่าในกรณีที่เรามีอยู่แล้วท่านไม่ใช้ ท่านดันไปเอา
ภาษาอื่นมาใช้เช่นนี้ข้าพเจ้าถือว่าท่านทำลายภาษา ข้าพเจ้าขอโอกาส
นำสุนทรพจน์ท่านนายกรัฐมนตรี ซึ่งกล่าวเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ขึ้นมา
กราบเรียนต่อสภา ฯ สักเล็กน้อย ท่านนายกรัฐมนตรีได้กล่าวสุนท
รพจน์ ในทางวิหุกระจายเสียงว่า “จำเดิมแต่ชาติไทยเราถูกชาติจีน
รุกรไล้ แต่กลงมาจากศูนย์กลางของประเทศจีนตามที่ปรากฏในประวัติ
ศาสตร์นั้นแล้ว ชนชาติไทยแท้ ซึ่งในสมัยนั้นมีความรักชาติอย่างมั่น
คง บัดนี้ได้ถูกเลือดของชนชาติอื่นเข้ามาผสมทำให้เลือดไทยจางลง
ไปทุกขณะข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย ให้วัน
นี้เป็นขอบเขตต์ขั้นสุดท้ายที่จะกีดกันสรรพความเสื่อมทั้งหลายออกไป
เสียให้ไกล ให้ชาวไทยเราถึงพร้อมด้วยความรักชาติ บริบูรณ์เหมือน
ชนในอารยชาติทุกประการ ขอให้พวกเราจงช่วยกันขจัดปัดเป่า บรรดา

กิเลสร้ายที่จะมาเป็นภัยแก่ความรักชาติของเราทั้งหลาย อาทิเช่น การ
ผสมชาติ การทำลายชาติ ทั้งโดยตรงและโดยปริยาย ในการที่
เราปล่อยให้ภาษาของเราซึ่งเป็นวัฒนธรรมสำคัญส่วนหนึ่งเปลี่ยนแปลง
และสูญหายไปเช่นนี้ เป็นการทำลายชาติ ข้าพเจ้าเชื่อว่าสุนทรพจน์
ของท่านนายกรัฐมนตรีนี้กินความไปถึงด้วย อีกประการหนึ่งข้าพเจ้า
ขอกราบเรียนว่า ภาษาของเรา เราไม่รักษา เราไม่เทอดทูน พระของ
เรา เราไม่ทราบไม่ไหวแล้ว ใครจะมารักเทอดทูน ภาษาของเรานี้มี
คำว่า “ไทย” เท่านั้นที่สำคัญสูงสุดซึ่งควรรักษา ถ้าหากว่าปล่อย
ไปแล้วต่อไปก็เหลวหมด นักปราชญ์ ในทางปรัชญากล่าวว่า พวก
ที่เป็นไทยบางหมู่เดี๋ยวนี้ได้กลายเป็นชาติอื่นไป เพราะว่าเพื่อนไทยเรา
หมู่นั้น ๆ ไม่รักษาวัฒนธรรมให้เข้มแข็ง เมื่อเราได้มองดูเพื่อนไทย
เหล่าอื่นแล้ว หันมามองดูตัวเราเองบ้าง ภาษาไทยเราขณะนี้กำลังจะ
เสื่อม เนื่องจากเรามีความคิดไปในทางที่ไปนิยมเอาคำภาษาอื่น ๆ มา
ใช้ แล้วในขณะเดียวกันเหยียดภาษาของเราว่าต่ำช้า เช่น คำว่าหัว
หรือตีน เราต้องใช้ พระเศียร ศีรษะ พระบาท จึงจะหูรู่ ต่อไปนานๆ
เข้าคำว่า หัวและตีนจะหายไป ในทำนองเดียวกันขอให้หันไปดูรัฐ
สภาของอังกฤษเขาบ้าง ตะเกียงซึ่งใช้ในพิธีเปิดรัฐสภานั้น แม้ไม่
มีความจำเป็นต้องใช้แล้ว แต่เขายังใช้อยู่จนเดี๋ยวนี้ แล้วทำไมคำ ๆ
เดียวเรายังรักษาไว้ไม่ได้แล้ว เราจะไปรักษาอะไรกันไว้ได้ ข้าพเจ้า
เชื่อว่าท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายคงจะเห็นพ้องกับข้าพเจ้าในการที่จะช่วย

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร (ประธานกรรมการ) : คณะกรรมการขอให้ข้าพเจ้าชี้แจงแทนความจริง
 ทั้งนี้ เมื่อท่านผู้แปรญัตติได้มาพิจารณาพร้อมกับคณะกรรมการ
 ข้าพเจ้าและกรรมการอื่น ๆ ก็ได้ชี้แจงเหตุผลให้ท่านแล้ว ท่าน
 มีข้อข้องใจอยู่ และข้าพเจ้าได้บอกว่าคณะกรรมการชำระปทานุ
 กรม แต่เมื่อยังอยู่ที่กระทรวงธรรมการได้พิจารณากัน ครั้งหนึ่งแล้ว
 ได้ลงแต่ว่าควรจะใช้ไทยมีตัว “ย” แต่ท่านยังข้องใจอยู่ โดย
 ที่ว่าท่านได้ไปติดต่อกับกรรมการชำระปทานุกรม บางท่านแล้ว
 นั้นก็ไปติดต่อกับคณะกรรมการชำระปทานุกรมซึ่งคณะกรรมการนั้นก็
 เชิญประชุมเต็มคณะ และได้ถามความเห็นของกรรมการบางท่าน
 ข้าพเจ้าผู้นั่งเป็นประธานได้ ให้จดรายงานอย่างละเอียดละออ ซึ่งท่านผู้
 แปรญัตติได้อ่านแล้วแต่บางตอน คือเมื่อประชุมกันแล้ว ข้าพเจ้าได้
 ทำบันทึกฉบับนั้นส่งไปให้ เพื่อว่าท่านจะได้ใช้ประโยชน์ตามความเห็น
 สมควร เพราะฉะนั้นในการที่ท่านอ่านให้ผู้แทนราษฎรทั้งที่เป็นการชอบ
 แล้ว ถ้าท่านได้อ่านทุกตอนของบันทึกนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่จำเป็นจะต้องชี้
 แจงเพิ่มเติม เพราะมีความยินดีอยากที่จะมอบไว้ ให้อยู่ในความวินิจฉัย
 ของสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งความจริงก็เป็นความรู้สึกและมติของคณะ
 กรรมการชำระปทานุกรมเหมือนกัน แต่ตอนที่ท่านบอกว่า เสียใจไม่มี

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

แล้วได้ประโยชน์ ในการที่จะจำแนกความหมาย อย่างเช่นคำว่า “ความเป็นไทย” ถ้าไม่มีตัว “ย” แล้ว ก็ย่อมความหมายว่า อีสสระภาพ ถ้ามีตัว “ย” แล้ว หมายความว่า ความที่เราร่วมกัน เป็นชาติไทย ซึ่งก็รักอีสสระภาพเหมือนกัน เพราะคำว่า “ไทย” จะมีตัว “ย” หรือไม่มีก็ดี ยามะ หมายความว่า อีสสระภาพ อยู่นั่นเอง แต่การที่เติมตัว “ย” นั้นเพื่อจำแนกให้เห็นว่าเป็นชื่อเฉพาะ เพื่อสะดวกแก่ทางภาษา ทั้งที่ข้าพเจ้าได้อ้างตัวอย่างแก่คณะกรรมการชำระปทานุกรมว่า “ท้าวไทย” ถ้าสะกดไม่มีตัว “ย” ก็หมายถึง ท้าวผู้เป็นใหญ่ “ท้าวไทย” มีตัว “ย” ก็หมายถึงท้าวซึ่งมีสัญชาติไทย ด้วยเหตุนี้คณะกรรมการชำระปทานุกรมเมื่อได้แสดงความเห็นกันทุกคนแล้ว มีความเห็นต้องกันทั้งหมด ไม่ได้มีมติเลย แปลว่าข้างนั้น ๙ คน ข้างนี้ ๔ คนอะไรเช่นนั้นหาไม่ได้ แต่เอาเถอะเมื่อท่านได้ไปนับคะแนนเอาเองและเห็นว่าฝ่ายหนึ่งมี ๙ คนอีกฝ่ายหนึ่งมี ๔ คน แต่ท่านอ้างว่าพระยาอนุมาน ๆ เห็นว่า ควรจะเขียนไม่มี “ย” ถ้าท่านดูบันทึกรายงานการประชุมแล้ว จะเห็นว่า พระยาอนุมาน ๆ ได้แสดงความเห็นโดยชัดแจ้งว่า ถ้าเป็นชื่อประเทศแล้วควรมีตัว “ย” ความเห็นในนั้นมีอยู่ว่า ถ้าจะพูดตามเชื้อชาติ “ไทย” ไม่มี “ต” ถ้าจะพูดทางการเมือง “ไทย” มีตัว “ย” ถ้าจะพูดทางประวัติ

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ของพระยาอนุমানฯ เห็นว่าควรมีตัว “ย” เหมือนกัน

นอกจากนั้น ในตอนท้ายของบันทึกพระวรวงศ์ฯ ได้ตั้งข้อสังเกตขึ้นว่า การที่ประธานจะตอบแทนไปนั้น จะตอบไปว่า คณะกรรมการเห็นว่าควรมีตัว “ย” ใช่หรือไม่ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ข้อมความเข้าใจของคณะกรรมการดังที่ข้าพเจ้าได้แสดงไว้ในบันทึกแล้ว ข้อความ – มีอยู่เพียงเท่านี้ แต่ว่าจะตัดตัว “ย” หรือไม่ตัดตัว “ย” ก็แล้วแต่สภาฯ จะเห็นสมควร เพราะข้าพเจ้าพูดได้ก็ในทางหลักภาษาศาสตร์เท่านั้น

มีอยู่อีกนิดหนึ่ง ส่วนความเห็นของเจ้าคุณอุปภิตรฯ และพระสาร-ประเสริฐนั้น ก็ท่านผู้แทนได้อ่านตลอดแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่มีข้อความเพิ่มเติมประการใด หมายความว่าถ้าจะทิ้งตัว “ย” ด้วยเหตุการณ์เมืองแล้ว คณะกรรมการชำระประทานุกรมก็ไม่มีข้อขัดข้องประการใด

หลวงวิจิตรวาทการ รัฐมนตรี : ข้าพเจ้าทราบดีว่า เมื่อผู้แทนนั้นพูดแล้ว ควรจะเป็นท่านประธานกรรมการกล่าวแก่ แต่ที่ข้าพเจ้าลุกขึ้นพูดเมื่อนี้ เพราะข้อความที่แถลงนั้นทำความลำบากแก่ข้าพเจ้าอยู่บ้าง

ความลำบากใจของข้าพเจ้าตกใจก็คือว่า ท่านได้รายงานการ

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ซึ่งข้าพเจ้าก็รู้สึกเดือดร้อน เพราะไม่รู้ว่าท่านโตมาจากไหน แต่ปรากฏว่าท่านประธานส่งมาให้เองเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็เป็นต้นพันบาปไป เรื่องที่ ๒ คือที่ท่านอ้างอิงถึงข้าพเจ้าชั้นต้นนั้น ข้าพเจ้าวิตกอยู่บ้างว่าถ้าไม่ได้ชี้แจงให้แจ่มแจ้งแล้ว บางทีในสภาฯ นี้อาจจะเข้าใจว่าข้าพเจ้าอนุญาตให้ท่านเล่นงานกรรมาธิการ ความจริงเป็นอย่างนี้ คือว่าเมื่อร่างรัฐธรรมนูญขึ้นสู่สภาฯ แล้ว ๒-๓ วัน ในระหว่างที่ยังพันเขตต์แปรญัตตินั้น ท่านสมาชิกผู้หนึ่งได้ไปพบกับข้าพเจ้า ท่านได้ชี้แจงความประสงค์ว่าท่านจะแปรญัตติให้ตัดตัว “ย” ออก ข้าพเจ้าจะขัดข้องหรือไม่ และทางรัฐบาลอาจจะขัดข้องหรือไม่ ข้าพเจ้าได้ชี้แจงว่าในชั้นรัฐบาลนั้นเรื่องมี “ย” หรือไม่ “ย” นั้น ยังไม่ได้พิจารณากันให้แตกหัก ส่วนตัวข้าพเจ้าเองนั้นไม่มี หรือมี ข้าพเจ้ายอมทั้งสองอย่าง ไม่มี “ย” ก็ถูกต้องตามถ้อยคำตามวิธีเขียน ซึ่งได้ใช้มาแต่ครั้งเก่าก่อน ถ้าหากว่ามี “ย” ก็ถูกต้องตามวิธีเขียนซึ่งใช้อยู่ปัจจุบันนี้ แต่ข้าพเจ้าจะขออย่างนี้ ที่ข้าพเจ้าขอยืนยัน คือว่าถ้าใช้ “ย” ก็ขอให้ใช้ทั้งหมด ประเทศ และเชื้อชาติ ชื่อคน ถ้าไม่ใช้ “ย” ก็ขอย่าให้มีเลย ข้าพเจ้าขัดข้องอยู่อย่างเดียว ในการที่จะเขียนชื่อประเทศอย่างหนึ่ง คนอย่างหนึ่ง และชื่อเชื้อชาติอย่างหนึ่ง รวมครมตามความเห็นของข้าพเจ้า ซึ่งใจข้าพเจ้าเป็นกลางในเรื่องนี้ และข้าพเจ้าก็ได้ ชี้แจงกับท่านผู้หนึ่งเหมือนกัน คือว่าถ้าหากว่าข้าพเจ้า

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

เป็นว่าข้าพเจ้าหนุ่ยนท่าน ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าก็ไม่ได้พบท่านอีกจนวันนี้

ในทางด้านต้องการฟังความเห็นข้าพเจ้าในทางวิชาการ ข้าพเจ้า
ได้ฟังท่านชี้แจงมาแล้ว ข้าพเจ้าเกือบไม่มีอะไรจะชี้แจงอีก คือว่า

หลักศิลาจารึกนั้นความจริงไม่มีตัว “ย” คำว่า “สุโขทัย”

ก็เคยมีข้อปัญหาที่ข้าพเจ้าเคยถูกท่านผู้ใหญ่ผู้หนึ่งถามคำว่า “สุโข -
ทัย” แปลว่า ไทยเป็นสุข ใช่หรือไม่ ในเวลาที่ถูกถามมานั้น

ข้าพเจ้าไปมัวพะวงอยู่ในภาษาบาลี ก็ไปสงสัยว่ามาสุขะแล้วก็มาไทย

แต่ครั้งมีความห่วงใยในภาษาบาลี ที่มีตัวอย่างนั้นก็ได้เรียนกับผู้ใหญ่

ว่า เข้าใจว่ามาจากคำว่า “อุไทย” แต่เมื่อได้ตรวจศิลาจารึกหลาย

แห่งด้วยกัน แม้ ในศิลาจารึกของพระยาสิทธิไทย ซี่ ซึ่งต่อมาจากขุนราม-

คำแหงก็ไม่มีตัว “ย” เพราะฉะนั้นการที่ให้เป็นเช่นนั้นคงจะมุ่งหมาย

แต่เพียงว่าไทยเป็นสุขเท่านั้นเอง

คราวนี้ปัญหาตัว “ย” นั้นมาจากไหน ดูเหมือนท่านผู้แทน

นั้น ประธานกรรมการยังไม่ได้ชี้แจงแจ่มแจ้ง ข้าพเจ้าเข้าใจว่าคำ

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ข้าพเจ้าเข้าใจว่านั่นเป็นครั้งแรกที่มีตัว “ย” เกิดขึ้น และพระศิลปิน-
 นาจารย์ เป็นคนในสมัยพระบรมไตรโลกนาถ แต่ว่าที่ข้าพเจ้าอ้างนั้น
 เป็นบาลี แต่ไทยแท้ๆ นั้นจะเอามาจากพระบรมไตรโลกนาถจริงๆ หรือ
 ไม่นั้นข้าพเจ้ายังไม่ยืนยัน แต่ภาษาบาลีที่เป็นไทย “ย” เกิดขึ้น
 ในแผ่นดินพระบรมไตรโลกนาถ

รวมความว่าตามความเห็นของข้าพเจ้าว่า ถ้าพูดถึงเรื่องผิดเรื่อง
 ถูกกันแล้วก็ถูกทั้งสองอย่าง “ไทย” ไม่มีตัว “ย” ถูกต้อง
 ตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์มา แต่ว่า “ไทย” มี “ย” ก็ใช้มาห้าร้อย
 ปีแล้ว แต่สำหรับข้าพเจ้าตอบอย่างไม่เกรงใจแล้ว ตามความเห็นของ
 ข้าพเจ้าก็ว่าไม่มี “ย” เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ชี้แจงกับท่านผู้แทน
 ผู้นั้นว่า ถ้าข้าพเจ้ามีทางที่จะชี้แจงในคณะรัฐมนตรีแล้ว ข้าพเจ้าก็
 จะสนับสนุนไปในทางที่ไม่มี “ย” และข้าพเจ้าขอประทานชี้แจงย้ำ
 อีกครั้งหนึ่งว่า ในการที่ได้พบปะกับท่านผู้แทนนั้น ได้พบปะกันเพียง
 ครั้งเดียว แล้วก็ไม่ได้พบกันอีก

๑๖.๓๕ น.

นายอำเภอ อิศรางกูร ณ อยุธยา (สิงห์บุรี) : เรื่องไทย “ย”

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

แต่เดี๋ยวนี้เราก็เข้าใจกันอยู่ว่าจะแก้หรือไม่แก้ อาจจะเรียนถามท่าน
ประธานกรรมการว่า ถ้าเราเอา “ย” ออกแล้ว ผลเสียหายของ
ประเทศชาติจะเป็นอย่างไร ถ้าเราไม่เอาออก ผลเสียหายจะเป็น
อย่างไร ข้าพเจ้ายังไม่ได้ฟังเลย ท่านรัฐมนตรีอธิบดีกรมศิลปากร
ก็พูดเป็นกลาง ท่านกรรมการเองก็กล่าวข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจว่า
ไปทางไหน ท่านก็มั่นใจไปตามภาษาพระ เราเคารพนับถือพระนั้น
ก็จริงอยู่ เรื่องไทย “ย” หรือไทยเฉย ๆ นั้น เป็นเรื่องหนึ่งซึ่ง
เราถูกปัญหาประวัติศาสตร์ ทั้งหลาย ๆ ร้อยปี ดังที่ข้าพเจ้ากราบเรียน
มาเมื่อกี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากตั้งปัญหาถามว่า เดี่ยวนี้ท่าน
ประธานกรรมการที่ยังไม่มั่นใจ ท่านอธิบดีกรมศิลปากรก็ยังไม่มั่นใจ
ปรากฏแต่เป็นกลางอยู่ เพราะฉะนั้นผลเสียหายในที่นี้จะเป็นอย่างไร
ถ้าหากว่าเราใช้ “ย” เรามองไป ๕๐ ปี ๑๐๐ ปี ไทยจะเป็น
อย่างไรถ้าเราใส่ “ย” ไว้ในสมัย ๔๐๐ ปีทั้งที่ท่านรัฐมนตรี กล่าว
เมื่อกี้ที่เราจะเสียผลหรือไม่ ขอให้พิจารณาในอนาคตให้มาก เพราะ
ไทย “ย” นี้เป็นข้อสำคัญที่สุด ขอให้พิจารณาให้ดีว่าอย่างไร
จะมีดีกว่ากัน ในฐานะที่ข้าพเจ้ารับรองเห็นด้วยว่าไทยไม่ควรใส่
“ย” เมื่อเราจะเปลี่ยนแล้วต้องเปลี่ยนที่เดียวอย่างระบอบประชาธิปไตย
เมื่อเราเปลี่ยนต้องเปลี่ยนต้องห้ามเขียนที่เดียวอย่างนี้เป็นต้น และเรื่อง

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

พล.ต. หลวงพิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : สำหรับส่วนตัว
ข้าพเจ้านั้น ไม่มีความเห็นอะไร เพราะไม่ค่อยสันทัดในเรื่องภาษา
เพราะฉะนั้นก็แล้วแต่สภา ๆ จะเห็นสมควร จะเอาอย่างไรก็ได้ และ
เมื่อคำนึงคุยกับหลวงประดิษฐฯ ความจริงในศิลาจารึกนั้นไม่มีเฉพาะ
คำว่าไทยเท่านั้น แต่มีคำว่า “พ่อ” ด้วย แต่ทำไมไม่เขียน พ
ไม้เอก ธ (พ่อ) ไทยตามศิลาจารึกนั้น แต่คำว่าไทยเดิมไม่มี
“ย” เราก็เอาไม่มี “ย” ถ้าหากว่าจะใส่ตัว ก็ไม่ตรง
กับศิลาจารึก ถ้าหากว่าจะเอาตามหนังสือที่เขียนในสมัยนั้นมา ก็
ต้องแก้กันตามที่ศิลาจารึกกันทั้งหมด หรือ ข้อที่ควรคำนึงอยู่
นิดหนึ่ง

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร (ประธานกรรมา-
ธิการ) : ข้าพเจ้าได้ถามกรรมาธิการดูอีกหนหนึ่งแล้ว และท่านบอกว่า
เห็นควรมีตัว “ย” แต่ทั้งนี้ก็แล้วแต่สภาผู้แทนราษฎรตั้งที่ข้าพเจ้า
ได้กล่าวแล้วข้างต้น แต่เมื่อสมาชิกถามว่า ข้าพเจ้าในฐานะที่เป็น
ประธานกรรมาธิการมีความเห็นอย่างไร ข้าพเจ้าก็ขอเรียนว่า กรรมา-
ธิการกับตัวข้าพเจ้าผู้เป็นประธานเองก็เห็นว่าควรมีตัว “ย” ไว้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ในเรื่องภาษา
 ของเมืองไทยเรานั้นรู้สึกว่าเป็นสมัยหลัง ๆ มานี้ออกจะฟุ่มเฟือยขึ้นเป็น
 กันมาก ทั้งนี้ก็คงจะเนื่องจากการความเจริญของภาษาหรือความร่ำรวยของ
 ภาษานั้นเอง ถ้าแม้ว่าเราจะพยายามคิดปัญหาเหล่านี้แล้วเราจะเห็น
 ได้ว่า ภาษาไทยที่ให้ ภาษาไทยที่ใช้อยู่เดี๋ยวนี้คนไทยโดยทั่ว ๆ ไปนั้นอ่านไม่เข้าใจ
 เว้นไว้แต่คนไทยที่บวกลูกบาลีเข้าด้วยนั้นคงจะอ่านเข้าใจได้บ้าง หรือ
 ท่านที่เป็นมหาเปรียญคงจะอ่านเข้าใจ ในเรื่องภาษาที่ท่านพยายาม
 สร้างให้เป็นภาษาไทยขึ้นซึ่งคนไทยส่วนมากไม่เข้าใจนั้น และถือว่า
 เป็นความเจริญของภาษาหรือความร่ำรวยของภาษานั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่
 สมควรแท้ เพราะว่าภาษาที่เราจะให้เข้าใจกันนั้นควรจะเป็นภาษาที่เรา
 คนสามัญโดยมากเข้าใจกัน อีกประการหนึ่งเราจะเห็นว่าคนไทยเรานั้น
 ชอบตัดแปลงเสมอ แต่สำหรับคำว่าไทยที่มี “ย” นี้เป็นการตัดแปลง
 ที่ผิดจากการตัดแปลงของภาษาไทยมาทางอื่น คือภาษาไทยของเรามัก
 จะชอบคำสั้น แต่คำที่มาจากภาษาบาลีหรือสันสกฤตมักจะเป็นคำยาว
 ครั้นมาถึงภาษาไทยมักจะตัดให้สั้นเข้า นั้นเป็นคำที่เรายกคำอื่นเขามา
 แต่สำหรับภาษาไทยนี้ เดิมเราไม่มี “ย” แล้วภายหลังมาตัดแปลง
 ให้มี “ย” นี้เป็นลักษณะตรงกันข้าม อีกประการหนึ่งเราสังเกตว่า
 คนไทยเราที่ไปเรียนหนังสือจากต่างประเทศมาแล้วมักจะพูดภาษาไทยไม่
 ค่อยเข้าใจ นี้จะเรียกว่าความเจริญของภาษาไม่แนบนัก หลักที่ว่า

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

อย่างคร่าวก่อนเราพูดกันว่า ใบตองหรือกาบหมากมามวนยา แต่
เดี๋ยวนี้เรากายไปป์ แล้วจะเห็นว่าได้เช่นนี้เป็นต้น ข้อนี้เราควรจะได้
พิจารณากันโดยรอบคอบด้วย

สำหรับคำไทยไม่มี “ย” และมี “ย” นี้ที่เราจะพิจารณาอีกทาง
หนึ่ง ถ้าจะเปรียบเทียบทางผู้หญิงนี้ก็ถือว่า ผู้หญิงธรรมดาคน
ไทยแท้ ๆ เขาแต่งตัวโดยธรรมชาติ แต่เดี๋ยวนี้เราจะเห็นว่า ผมก็หยิก
งอหรืออะไรๆ ซึ่งท่านเป็น เป็นอยู่แล้วเปรียบประจักษ์ไทยไม่มี “ย” คือผู้หญิง
คนไทยมาแต่เดิมไม่มีการตัดแปลงอย่างอื่น เดียวนี้เอา “ย” ใส่ท้าย
เปรียบประจักษ์การตัดมารู้ดี ทาลิปสติกเป็นต้น ที่นี้ถ้าวินิจฉัยเทียบ
เคียงในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าแม้ว่าท่านชอบผู้หญิงไทยแท้ ๆ แล้ว
ท่านควรจะลงมติไทยไม่มี “ย” แต่ถ้าท่านต้องการผู้หญิงวิทยาศาสตร์
ข้าพเจ้าคิดว่าท่านอาจจะลงมติไปในทางที่ไทยมี “ย” ก็ได้

ในฐานะที่ท่านประธานกรรมการได้พูดอีกตอนหนึ่งว่า คำว่า
ไทยมี “ย” มิได้ใช้แต่ในประเทศไทยเท่านั้น ได้ใช้ออกไปนอก
ประเทศ เช่นในลังกา ข้อนี้อาจจะเป็นจริงเช่นนั้น เมื่อเราได้ใช้ไทย
มี “ย” ในประเทศพอสมควรแล้ว การที่คนอื่นๆ อื่น จะเรียกชื่อคนประเทศ
ไทยที่ไม่หมายถึงเชื้อชาติ หรือเขาอาจจะเรียกประเทศไทยซึ่งในความ
มุ่งหมายเดิมที่เราเรียกว่า “สยาม” นั้นอาจจะใช้ “ย” เข้าไปด้วยก็

ได้ ส่วนในศิลาจารึกที่พูดถึงพระเจ้าลิไทยที่รักษา “ย” นั้น ความจริงถ้าดูศิลาจารึกเราจะเห็นว่า “ลิไทยยมหาราช” ครั้นภายหลังเมื่อศัพท์นี้ได้แผลงมา การเขียนจากภาษาบาลีที่ว่า ลิไทยยมหาราชนั้นก็เขียนเพี้ยนไป ใส่ตัว “ย” เข้าไปด้วยอีก อาจเป็นเช่นนั้น เพราะว่าการเขียนแท่งๆ นั้น แม้ในศิลาจารึกนั้นแท้ เราจะถือนั่นอนที่เดียวโดยไม่ถือเหตุผลประกอบก็ไม่เป็นการสมควรนัก และการเขียนภาษาเดี๋ยวนี้นี้เราก็เขียนไปตามความนึกคิดที่ถูกต้อง ข้าพเจ้าก็คิดว่า การที่เขียนชื่อพระเจ้าลิไทยมี “ย” นั้นก็น่าจะเนื่องจากเหตุที่ว่าลิไทยยมหาราชก็เป็นได้

ที่นี้ข้าพเจ้าใคร่จะให้เหตุผลอีกประการหนึ่งในเรื่องการประชุมที่ท่านประธานกรรมการได้กรุณาส่งมาให้สมาชิกผู้แทนราษฎรจังหวัดพิิจิตรนั้น ความจริงที่ผู้แทนจังหวัดพิิจิตรได้ อ้างข้อสนับสนุนนั้นก็เรียกว่าเป็นส่วนอันถูกต้องที่พยายามจะให้สมาชิกเข้าใจในการสนับสนุนแต่ความจริง แต่สำหรับผู้ที่มีความเห็นควรมีไทย “ย” ท่านผู้แทนก็ได้ให้ความยุติธรรมโดยอ่านคำอภิปรายของท่านประธานกรรมการจนจบ ก็มีคำสนับสนุนของบางท่าน เช่นของพระวรเวทย์ พิสิษฐ์ พระยาวิสุทธากร และพระราชธรรมนิเทศ แต่ถ้าแม่ได้อ่านหมดแล้วก็สรุปได้ความว่า ผู้ที่สนับสนุนก็มีแต่เพียง ๓ ท่าน ส่วนผู้ที่มีความเห็นไทยไม่มี “ย” มี ๕ ท่าน ดังท่านผู้แทนพิิจิตรได้กล่าวแล้ว แต่ผลจะเป็นอย่างไรก็ตาม แม้ว่าถ้าจะอ่านหมดหรือบางคนก็ดี ขณะทีสนับสนุน

เราไทยไม่มี “ย” นั้นรวมแล้วเป็น ๕ ทาน ส่วนที่มี “ต” อีก ๔ ทาน รวมทั้งทานประธานกรรมการในเรื่องนั้น เพราะฉะนั้นปัญหาในเรื่องนี้ก็ไม่น่าจะวิตกกันมากนัก อีกประการหนึ่งข้ายเจ้าใครจะให้ข้อเท็จจริงในเรื่องคำว่า “ไทย” ในภาคอีสานในหนังสือเกี่ยวกับวรรณคดีของราษฎรทางภาคอีสาน หนังสือที่ขึ้นชื่อมากที่อ่านในภาคนี้คือเรื่องการะเกด และสังข์ สินธุ์ชัย ถ้าเราได้เห็นในคำเหล่านั้นซึ่งใช้ภาษาไทยแท้ๆ ซึ่งไม่ใช่เป็นภาษาไทยที่ผสมเขมร พม่า หรือจีน เราก็คงเห็นได้ว่าคำไทยเหล่านั้น เป็นเอเชียชาติมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แล้วเขาก็ใช้ไม่มี “ย” ถึงแม้ว่าในตอนหลังนี้เราจะเรียกราษฎร ในภาคอีสาน เป็นชื่ออย่างหนึ่งแต่นั้นก็โดยความเข้าใจผิด คือเขาเรียกว่า “ลาว” อย่างนี้ ความจริงนั้นราษฎรในภาคนั้นเป็นเชื้อชาติไทย แต่ที่มีลาวนั้น คำว่า “ลาว” นั้นแปลว่าใหญ่ ราษฎรภาคอีสานที่เรียกว่าไทยลาวนั้น ก็เป็นไทยใหญ่ คือเป็นก๊กใหญ่กว่าไทย ทั้งเราจะเห็นได้ว่า คำว่า “ไทย” ในภาคอีสานทั้งหมดที่เป็นอยู่เดี๋ยวนี้ไม่มี “ย” ดังนี้ แต่ว่าเป็นคนไทยในชั้นใหม่ ๆ อาจจะใส่ “ย” เพราะว่าการทานหนังสือลงไปใบบาน ถึงแม้ว่าเป็นการโบราณที่เขาเขียนโดยรักษาในทางอักษรศาสตร์ เขาไม่ใช้ “ย” แต่เป็นคนไทยที่พยายามจะใช้ภาษาในสมัยใหม่ หรือต้องการให้ภาษามีความเจริญมากนั้นก็อาจจะใส่ “ย” เข้าไปได้ แต่ว่าต้องพิจารณากันในทางวรรณคดีที่แท้ในทางนั้น ข้าพเจ้าผู้แทนพิจิตรที่ได้ให้ข้อเท็จจริงประการหนึ่งว่า ไทยที่อยู่นอกพระราช

อาณาจักรไทยเราเดี๋ยวนี้ทั้งหมดนั้นเขาไม่ใช่ไทย “ย” เช่นในอาณาจักรหลวงพระบาง เวียงจันทร์เดิม และอาณาจักรจำปาศักดิ์เหลือ การที่มีเชื้อชาติไทยซึ่งมีอาณาเขตต์ ใน ในราวครึ่งหนึ่งของประเทศไทย ปัจจุบันนี้ บุคคลเหล่านั้นการเรียกชื่อเชื้อชาติอย่างแท้จริงแล้วนั้น เรียกไทยไม่มี “ย” แต่ภายหลังมาแปลงเป็นอย่างอื่น ก็โดยจากความเจริญของภาษาที่ว่า เมื่อมันยาวก็ตัดให้สั้น ก็เรียกแต่พยางค์ หลัง เมื่อเหตุผลเป็นเช่นนี้แล้วข้าพเจ้าคิดว่าการที่ไทย “ต” ได้มี ในประเทศไทยตามที่ท่านรัฐมนตรี อธิบดีกรมศิลปากรได้กล่าวว่า เดิม มาในครั้งแผ่นดินพระไตรโลกนารณนั้น นั้นก็ถูกแล้ว แต่ทว่าในสมัยนั้น เราก็ตองไม่ลืมว่าเป็นสมัยที่เราได้รับภาษาบาลีมาใช้ในประเทศไทยมา คือดังที่ท่านผู้แทนอภิปรายแล้วว่า คำว่า “ไทย” ในภาษาบาลีไม่ เพราะฉะนั้นเมื่อเรียกคำว่าชื่อไทยก็เป็นไทย เพราะฉะนั้นเมื่อเรานำคำ นั้นมาใช้ในประเทศไทยแผ่นดินที่เรียกไทย ซึ่งไม่ตรงกับสำเนียง ภาษาที่เราใช้ ซึ่งเรามาเรียกเป็นไทย “ย” ขึ้น เมื่อเหตุผลเป็นดังนี้ แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าการที่ใช้ไทยไม่มี “ย” จึงเป็นการชอบแล้วจริง อยู่ อาจจะมีการโต้เถียงไปในทำนองความหมาย อีกประการหนึ่งคำว่า ไทยใช้ประกอบเป็นคุณศัพท์หมายความว่าใหญ่ แต่คำที่มี “ย” ใช้ทั้ง นามและคุณศัพท์หมายถึงทำนองที่เป็นเชื้อชาติ แต่ข้อนั้นเราไม่น่าคิด ไปให้มากนัก เพราะว่าคำในภาษาไทยเอง คำเดี๋ยวก้อาจจะมีความ หมายไปหลายทาง หรือในภาษาบาลีก็ดี ในภาษาต่างประเทศ เช่น

ภาษาอังกฤษก็ดี คำ ๆ เดียวอาจจะแปลได้มาก ๆ อย่างซึ่งความหมายไม่ใกล้เคียงกันเลย แต่คำไทย “ย” หรือไม่มี “ย” แม้จะใช้ในลักษณะความมุ่งหมาย ได้มีความมุ่งหมายอย่างใกล้เคียงเป็นอันมาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าการที่เราที่มีรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมเช่นนี้ให้ตรงกับเชื้อชาติไทยอย่างแท้จริงนั้นย่อมได้รับความรับรองสนับสนุนเป็นเอกฉันท์ของราษฎรชาวไทยทั่วประเทศ เช่นนั้นเราควรจะคงคำไทยไม่มี “ย” ไว้

ในทางวรรณคดีหรือเศรษฐกิจ การใช้ไทยนั้นก็เป็นการสมควรหรือถ้าเราจะใช้หลักรัฐธรรมนูญหรือชาตินิยมที่ใช้ ควรใช้คำว่าไทย เพื่อให้คล้องจองกับไทยนอกประเทศและในประเทศด้วย ส่วนในหลักศิลาจารึกที่ผิดเพี้ยนมานั้น เราจะเห็นได้ว่าภาษาไทยที่สร้างขึ้นในสมัยพ่อขุนรามคำแหงนั้น เราจะเห็นว่าไม่ได้ มีอะไรฟุ่มเฟือย วรรณยุกต์ ไม่ฟุ่มเฟือยเหมือนอย่างที่เป็นอยู่เดี๋ยวนี้ เพราะฉะนั้นข้อนี้เราไม่ควรจะระลึกรถึงมากนัก เพราะว่าในครั้งนั้นเป็นครั้งที่พ่อขุนรามคำแหงได้ คิดภาษาไทยขึ้นใหม่ ก็ย่อมจะมีการดัดแปลงบ้าง แต่ทว่าเหตุผลในการที่ดัดแปลงมานั้นเกี่ยวกับสำเนียงที่เราจะใช้ ให้ตรงกับสำเนียงของภาษาไทยอย่างแท้จริง ส่วนคำว่าไทยที่เราใช้นั้น ในทางสำเนียงเราใช้ได้มาแต่ไหนแต่ไร แต่เราต้องการพวงไทย “ย” เพื่อให้เห็นว่าภาษาไทยเราเจริญขึ้น เช่นนั้นข้าพเจ้าคิดว่าไม่เป็นการสมควรแท้ ที่เดียว แต่ทว่าในส่วนรวมแม้เราใช้คำว่าไทย “ย” หรือไม่ “ย” ก็ไม่น่าจะ

เกิดความเสื่อมเสีย แต่ในทางอักษรศาสตร์ที่ควร ใช้ ไทยที่ไม่มี “ย”
เป็นการถูกต้องแล้ว

หลวงศรีสุพรรณดิฐ (ชุมพร) : ข้อถกเถียงที่ได้พูดกันมา
มากแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะให้เสียเวลามาก เพราะฉะนั้นเสนอ
ให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม) : เรื่องนี้แม้ว่าจะเถียง
กันเพียงอักษร “ย” ตัวเดียว แต่เป็นเรื่องใหญ่ เกี่ยวกับเชื้อชาติ
ข้าพเจ้าขอเปิดอภิปรายต่อไป

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร
เปิดอภิปรายต่อไป ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๙ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๔๗ คน

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร
จะให้คำว่าไทยนี้ตัดตัว “ย” ออก ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๗ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย คือคำว่าไทยนี้ควรจะมิตัว
“ย” ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖๔ คน

ประธานสภา : ขอให้เลขาธิการอ่านต่อไป

นายพล แสนสระดี (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าได้ยกมือมาตั้ง

แต่เริ่มต้นท่านเลขาธิการอ่านชื่อร่างพระราชบัญญัติ แต่ก็ท่านประธานไม่ได้มองมาทางนี้ ข้าพเจ้าไม่มีโอกาส เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยาก จะเรียนถามกรรมการ คือถามคณะกรรมการในเรื่องเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญนี้สักหน่อย คือตามที่สภา ฯ นี้ได้รับหลักการไปนั้น ได้รับหลักการเป็นร่างพระราชบัญญัติรัฐธรรมนูญขนานนามประเทศ แต่ ครั้นแล้วประกาศผลของการพิจารณา ของคณะ กรรมการ ที่ส่ง มานี้ กลายเป็นรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะขัดกับหลักการ ซึ่งสภา ฯ นี้ได้รับไปนั้นแล้วก็เป็นได้ จึงอยากจะขอเรียนถามกรรมการว่า มีความประสงค์อย่างไรจึงได้แก้ไขเป็นอย่างนี้

ประธานสภาฯ : เรื่องนี้ข้าพเจ้าขอชี้แจงให้ท่านทราบว่า เรื่องนี้เริ่มเป็นจริงตามที่ท่านพูด แต่ท่านนายกรัฐมนตรีท่านยอมให้แก้ไข ข้อความในรายงานการประชุมแล้ว ฉะนั้นจะเป็นการเสียเวลาจึงให้กรรมการแก้ไข ท่านบอกว่าขอให้เปลี่ยนคำสยามเป็นไทยเท่านั้น ท่านไม่ได้ขอมาก เพราะฉะนั้นบัดนี้หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาในวาระที่ ๓

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ข้าพเจ้าใคร่จะขอเรียน

ถามว่า เมื่อลงมติวาระที่ ๓ แล้ว จะมีการรออีก ๑ เดือนหรือว่าควร
กราบบังคมทูลเพื่อประกาศใช้ ทีเดียวนั้น ถ้าหากว่าจะนำกราบบังคม
เพื่อประกาศใช้ ทีเดียวนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจะขอให้เหตุผลคัดค้านสักเล็ก
น้อย

ประธานสภา ฯ : ไม่ใช่ นี่หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณา
ในวาระที่ ๓ พิจารณาในวาระที่ ๓ แล้วก็ไม่มีจะเก็บไว้ อีกเดือนหนึ่ง
ท่าน เพราะว่าเดือนหนึ่งระหว่างวาระที่ ๑ กับที่ ๓ เท่านั้นเอง ทวน
กำหนดอย่างไร

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ที่ข้าพเจ้าพูดนี้ไม่ได้คัด
ค้านหรือไม่ได้สนับสนุน ข้าพเจ้าพูดถึงวิธีปฏิบัติการของสภา ฯ นี้
ตามมาตรา ๖๓ ข้อ ๒ ว่า เมื่อสมาชิกได้ลงมติครั้งหนึ่งแล้ว ท่านว่า
เมื่อพ้นกำหนดและนำเสนอสภา ฯ เพื่อลงมติอีกครั้งหนึ่ง การลงมติ
แล้วในที่นี้ข้าพเจ้าเข้าใจว่าลงมติในวาระที่ ๓ เพราะว่าในวรรคท้าย
ของมาตรา ๖๓ ว่า เมื่อทำตามข้อที่กล่าวข้างต้นนั้นแล้วให้ดำเนินการตาม
มาตรา ๓๘ คราวนี้เราอ่านดูตามมาตรา ๓๘ ความว่า เมื่อสภาผู้-
แทนราษฎรได้ร่างพระราชบัญญัติขึ้นสำเร็จแล้วให้นายก ฯ นำขึ้นทูลเกล้า
ถวายเพื่อพระมหากษัตริย์ทรงลงพระปรมาภิไธย และเมื่อได้ประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้ เมื่อมาพิจารณาตามมาตรา
๓๘ นี้แล้ว คงหมายความว่า คำว่าลงมติแล้ว ในที่นี้ หมายความว่า

ก็เสร็จแล้ว ความหมายและ การทำเสร็จแล้วในที่นี้หมายความว่าคง
 ที่ในวาระที่ ๓ แล้ว พ้นการลงมติในวาระที่ ๑ นั้น เป็นการลงมติรับ
 วัตถุประสงค์ หรือรับความประสงค์ ในการทำในการแก้ไข มิได้หมาย
 ความว่าทำเสร็จแล้ว เพราะฉะนั้นในการที่คณะกรรมการได้แก้ไข
 ต่อให้กรรมการพิจารณาในชั้นกรรมาธิการนี้เป็นขั้นที่จะทำเป็นขั้นที่
 ขอแก้ไข ไม่ใช่ขั้นที่ทำเสร็จแล้ว จะถือว่าการลงมติในวาระที่ ๑ นั้น
 เป็นการทำเสร็จแล้ว ยังไม่ถูกต้องทีเดียว ทั้งนี้ถ้าหากจะให้ประกาศใช้
 เสียทีเดียวเมื่อลงมติในวาระที่ ๑ ในวันนี้เสียแล้ว จะให้ประกาศใช้
 เดียวนั้นเป็นการกระทำกฎหมายธรรมดา ทั้งนี้ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ
 นั้น จะทำเหมือน กฎหมาย ธรรมดาไม่ได้ เพราะรัฐธรรมนูญ เป็น
 กฎหมายสูงสุด มีการแตกต่างกับกฎหมาย ธรรมดา เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อลงมติแล้ว ก็ให้รอไว้หนึ่งเดือนแล้วจึงมีมติอีกทีหนึ่ง

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าได้เคยชี้แจงในวาระที่ ๑ มาหนึ่ง
 แล้วว่ารัฐธรรมนูญมาตรา ๖๓ นี้จะอ่านและเข้าใจอย่างที่ท่านเสนอมานี้
 ก็ได้ แต่ว่าที่ประชุมนี้ได้เห็นตามที่ข้าพเจ้าชี้แจงในครั้งนั้นว่า เมื่อรับ
 ในวาระที่ ๑ แล้ว ก็มาเก็บไว้หนึ่งเดือน แล้วมาประชุมในวาระที่ ๓
 เพื่อให้เป็นการเสร็จไป ถ้าท่านเอาตามท่านเสนอก็ได้ แต่ต้องมีการ
 ประชุมสภา ฯ เลยไปอีกเดือนหนึ่งจะเป็นการเสียหายเปล่าๆ แล้วที่ประ-
 ชุมสภา ฯ ในครั้งโน้นก็เห็นตามที่ข้าพเจ้าชี้แจง และข้าพเจ้าก็ได้ชี้ขาด

ต้นฉบับไม่ชัดเจน

ในวาระที่ ๑ ผู้ใดเห็นว่าควรจะออกรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมนี้เป็น
กฎหมาย ก็ขอให้ใช้คำว่า “ข้าพเจ้าเห็นชอบ” ถ้าผู้ใดไม่เห็นด้วย
ก็บอกว่า “ข้าพเจ้าไม่เห็นชอบ” ในวาระนี้ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมลง
มติในวาระที่ ๓ กับในกาลต่อไป ขอให้เลขานุการอ่านชื่อแล้วก็ขอให้
เจ้าหน้าที่คอยจด

เลขานุการสภา ฯ : นายกวดหุ้มแพร

นายกวดหุ้มแพร (ธนบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขานุการสภาฯ : หลวงกาจสงคราม

น.อ. หลวงกาจสงคราม (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นชอบ

เลขานุการสภาฯ : นายกำป็น ภูมิพานิชย์ ไม่มา ร.อ.

กุหลาบ กาญจนสกุล ร.น.

ร.อ. กุหลาบ กาญจนสกุล ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) :

ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขานุการสภาฯ : หลวงเกรียงศักดิ์พิชิต

พ.อ. หลวงเกรียงศักดิ์พิชิต (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพ-
เจ้าเห็นชอบ

เลขานุการสภา ฯ : นายแก้ว สิงหะคเชนทร์

๑๐๑๕

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) ข้าพเจ้าเห็นชอบ
เลขานุการสภา ฯ : หลวงโกวิทอภัยวงศ์ ไปราชการต่าง

ประเทศ หลวงขจรกลางสนาม

พ.ต. หลวงขจรกลางสนาม (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ
เลขานุการสภา ฯ : พระขจรเนติยุทธ

พ.อ. พระขจรเนติยุทธ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นชอบ

เลขานุการสภา ฯ : นายเขมชาติ บุญรัตน์
ขุนคฤพวงศ์ประพัทธ์ (พิชญ์โลก) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ
เลขานุการสภา ฯ : นายจรูญ สืบแสง ไม่นา นายจันทเขตร

ฉัตรภูติ

นายจันทเขตร ฉัตรภูติ (ชลบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ
เลขานุการสภา ฯ : ขุนจันทภูมิเวท
พ.ท. ขุนจันทภูมิเวท (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขานุการสภา ฯ : นายจรัส มหาวงศ์นันท์
นายจรัส มหาวงศ์นันท์ (น่าน) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายจำลอง ดาวเรือง

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายจิตตะเสน ปัญจะ

นายจิตตะเสน ปัญจะ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : น.ต. จิบ ศิริไพบูลย์ ร.น.

น.ต. จิบ ศิริไพบูลย์ ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพ-
เจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายจู้ ลิมศิลา

นายจู้ ลิมศิลา (ระนอง) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายฉ่ำ จำรัสเนตร์

นายฉ่ำ จำรัสเนตร์ (นครศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายฉลา เตาลานนท์

นายฉลา เตาลานนท์ (ตราด) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายเฉลียว ปทุมรส

นายเฉลียว ปทุมรส (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายชอ้อน อัมพล ไม่นา น.ท. ชลิต

กุลกำมธร ร.น.

น.ท. ชลิต กุลกำมธร ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพ-
เจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พ.ต.ต. ชื่น รัศมิทัต

พ.ต.ต. ชื่น รัศมิทัต (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พ.อ. หลวงชาญสงคราม ไปราชการต่าง
ประเทศ หลวงชำนาญนิติเกษตร

หลวงชำนาญนิติเกษตร (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายชิต เวชประสิทธิ์

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ภูเก็ต) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายชุมน์ ปิณฑานนท์

นายชุมน์ ปิณฑานนท์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพ-
เจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายเชื่อน สวัสดิ์ปานี

นายเชื่อน สวัสดิ์ปานี (ตรัง) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พ.ต. ไชย ประทีปะเสน

พ.ต. ไชย ประทีปะเสน (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายชิม วีระไวทยะ

นายชิม วีระไวทยะ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายดิเรก ชัยนาม

นายดิเรก ชัยนาม : (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงเดชาติวงศ์วรวัฒน์ ไม่นา นาย

นายเดือน บุนนาค (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ม.ล. ต้อย ชุมสาย

ม.ล. ต้อย ชุมสาย (ประจวบคีรีขันธ์) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายตัว ลพานุกรม

นายตัว ลพานุกรม (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายเต้ พวงนุ่น

นายเต้ พวงนุ่น (กระบี่) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายเต็ก ภั้งคานนท์

นายเต็ก ภั้งคานนท์ (กาญจนบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายเตียง ศิริจันทร์

นายเตียง ศิริจันทร์ (สกลนคร) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายถวิล อุดล

นายถวิล อุดล (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ร.ต. ถัด รัตน์พันธุ์

ร.ต. ถัด รัตน์พันธุ์ (พัทลุง) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายทวิ บุญยเกตุ

นายทวิ บุญยเกตุ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายทอง กันทาธรรม

นายทอง กันทาธรรม (แพร่) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายทองดี จันทรวงศ์

นายทองดี จันทรวงศ์ (ราชบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายทองดี หาญศึกษา

นายทองดี หาญศึกษา (ชัยภูมิ) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายทองดี ฌกาฬสินธุ์

นายทองดี ฌกาฬสินธุ์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายทองพูน อังกินันท์

นายทองพูน อังกินันท์ (เพ็ชรบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายทองม้วน อุตถากร

นายทองม้วน อุตถากร (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม (นนทบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : น.ต. ทองหล่อ ข้าหิรัญ ร.น.

น.ต. ทองหล่อ ข้าหิรัญ ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) :

ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายทองอินทร์ ฎริพัฒน์

นายทองอินทร์ ฎริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายทัน พรหมพิธิกุล

นายทัน พรหมพิธิกุล (บุรีรัมย์) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ร.อ. ทิพย์ ประสารสุข ร.น.

ร.อ. ทิพย์ ประสารสุข ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพ-
เจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายธวัช สุประภาตะนันท์

นายธวัช สุประภาตะนันท์ (สระบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : น.อ. หลวงอำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.

น.อ. หลวงอำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) :

ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายเจียร วิบุลากร

นายเจียร วิบุลากร (สงขลา) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงนฤเบศร์มานิต

หลวงนฤเบศร์มานิต (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พ.ท. น้อม เกตุญาติ

๑๐๒๑

พ.ท. น้อม เกตุญาติ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงนาวาวิจิต

น.อ. หลวงมาวาวิจิต ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพ-
เจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงนิเทศกุลกิจ ไม่มา ขุนนรินทร์ชัย

พ.ต. ขุนนรินทร์ชัย (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายนิ่ม เรื่องเกษตร ไม่มา นายเนตร

พูนวิวัฒน์

ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายแนบ พหลโยธิน

นายแนบ พหลโยธิน (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายบรรจง ศรีจรูญ

นายบรรจง ศรีจรูญ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายบุญช่วย ชูทรัพย์

นายบุญช่วย ชูทรัพย์ (กำแพงเพชร) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ ไม่มา นายบุญ-

ล้อม พึ่งสุนทร

นายบุญล้อม พึ่งสุนทร (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายบุญศรี จันทนชาติ ไม่นา นายบุญศรี
วิไลรัตน์ ไม่นา” ชุนบุรีสการกิตติคดี

ชุนบุรีสการกิตติคดี (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พระประจนปัจจนิก

พ.อ. พระประจนปัจจนิก (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายประจวบ บุนนาค

นายประจวบ บุนนาค (สมาชิกประเภท ที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงประดิษฐมนูธรรม

หลวงประดิษฐมนูธรรม (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นชอบ

เลขาธิการสภาฯ : พระยาประมวญวิชาพูล

พระยาประมวญวิชาพูล (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พ.ท. ประยูร ภมรมนตรี ไปราชการต่าง
ประเทศ หลวงประสิทธิกรกรรม

หลวงประสิทธิกรกรรม (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ร.อ. ประเสริฐ สุขสมัย ร.น. ไม่นา
นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายเปี่ยม บุญยะโชติ

นายเปี่ยม บุญยะโชติ (นครศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายผล แสนสระดี

นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงพรหมโยธี

พ.อ. หลวงพรหมโยธี (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พล.ต. พระยาพหลพลพยุหเสนา

พล.ต. พระยาพหลพลพยุหเสนา (สมาชิกประเภทที่ ๒) :

ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายพันธุ มูลศาสตร์

นายพันธุ มูลศาสตร์ (สุรินทร์) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พระพิจารณาพลกิจ

พ.ต.อ. พระพิจารณาพลกิจ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพ-
เจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงพินิตยยุทธศิลป์

พ.ท. หลวงพินิตยยุทธศิลป์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพ-
เจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พล.ต. หลวงพิบูลสงคราม

พล.ต. หลวงพิบูลสงคราม (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพ-
เจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ขุนพิพัฒนโกศา

ขุนพิพัฒนโกศา (หนองคาย) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ขุนพิพัฒนสรการ

ร.อ. ขุนพิพัฒนสรการ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พระพิพิธภักดี

พระพิพิธภักดี (ปัตตานี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายพึง ศรีจันทร์ ไม่มา นายพุดเทศ
กาญจนเสริม ไม่มา นายฟอง สิทธิธรรม

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายพิน สุพรรณสาร

นายพิน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายภิญโญ อินทะวิวัฒน์

นายภิญโญ อินทะวิวัฒน์ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พระยามานวราชเสวี ยังไม่ลงคะแนน นาย
โมรา ณฑกลาง

๑๐๒๕

นายโม่รา ฅกลาง (พังงา) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายยัง เจียมไชยศรี ไม่มา นาย ยล

สมานนท์

นายยล สมานนท์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายเย็น ศิริมหา

นายเย็น ศิริมหา (นครนายก) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงโยธานัติการ

พ.ท. หลวงโยธานัติการ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงรวบรัดสปีตพล

พ.ท. หลวงรวบรัดสปีตพล (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพ-
เจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พระราชญาติรักษา ไม่มา หลวงราชภูร์-

วิรุพหกิจ

หลวงราชภูร์วิรุพหกิจ (ศรีสะเกษ) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ร.ต. ลมัย กฤษณะภักดี

ร.ต. ลมัย กฤษณะภักดี (ปทุมธานี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายเลียง ไชยกาล ไม่มา นายวนิช

ปานะนนท์

นายวนิช ปานะนนท์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขานุการสภา ฯ : นายวรการบัญชา

นายวรการบัญชา (เชียงราย) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขานุการสภา ฯ : เจ้าวรทัศน์ ฅลำพูน

เจ้าวรทัศน์ ฅลำพูน (ลำพูน) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขานุการสภา ฯ : ร.อ. วัน รุยาพร ร.น.

ร.อ. วัน รุยาพร ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขานุการสภา ฯ : หลวงวิจักษ์กลยุทธ

พ.อ. หลวงวิจักษ์กลยุทธ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขานุการสภา ฯ : หลวงวิจิตรวาทการ

หลวงวิจิตรวาทการ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขานุการสภา ฯ : พระวิชัยยุทธเดชาคณี

พ.อ. พระวิชัยยุทธเดชาคณี สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพ-

เจ้าเห็นชอบ

เลขานุการสภา ฯ : หลวงวิจิตสงคราม

พ.อ. หลวงวิจิตสงคราม (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการ ฯ : นายวิเชียร สุวรรณทัต

นายวิเชียร สุวรรณทัต (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พระยาวิฑูรธรรมพิเนต

พระยาวิฑูรธรรมพิเนต (อุทัยธานี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงวิภาครัฐกิจ

พ.อ. หลวงวิภาครัฐกิจ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ชุนวิมลสรกิจ

ร.อ. ชุนวิมลสรกิจ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ชุนวิริยะเทิรหาว

ร.ท. ชุนวิริยะเทิรหาว (นครปฐม) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายวิลาศ โอสถานนท์

นายวิลาศ โอสถานนท์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายวุฒิ สุวรรณรักษ์ ไม้มา พระเวช-
ยนต์รังสฤษฏ์

น.อ. พระเวชยันต์รังสฤษฏ์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายแวงแล้ะ เบ็ญอาบซ์

๑๐๒๘

นายแฉะ เบ็ญอ่าบซ์ (ยะลา) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ขุนศรีไกรพิศิษฐ์

ร.ท. ขุนศรีไกรพิศิษฐ์ (อุดรธานี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พระยาศรยุทธเสนี

พล. ร.ต. พระยาศรยุทธเสนี ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) :

ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายศิริ บำเพ็ญอยู่ไม่มา พระศิลปศาสตร์าคม

น.อ. พระศิลปศาสตร์าคม (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พระยาศรีธรรมราช

พระยาศรีธรรมราช (สงขลา) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พระยาศรีนครชัย

พระยาศรีนครชัย (เลย) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ขุนศรีศรากร

พ.ต.ท. ขุนศรีศรากร (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงศรีสุพรรณดิฐ

หลวงศรีสุพรรณดิฐ (ชุมพร) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงศุภชลาศัย

น.อ. หลวงศุภชลาศัย ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : น.ท. สงบ จรุงพร ร.น.

น.ท. สงบ จรุงพร ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายสงวน ผนนคร ไม่มา นายสงวน

ตุลาจารย์

นายสงวน ตุลาจารย์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ต. สงวน พะยุงพงศ์

ต. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : น.ต. สงวน รุจิราภา ร.น.

น.ต. สงวน รุจิราภา ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พ.ต. สมาน เทพหัสดิน ณอยุธยา

พ.ต. สมาน เทพหัสดิน ณอยุธยา (สมาชิกประเภทที่ ๒) :

ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ขุนสมานหิตะคดี

ขุนสมานหิตะคดี (พระนคร) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายสรอย ฌล่ำปาง

นายสรอย ฌล่ำปาง (ล่ำปาง) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงสฤษฏ์ยุทธศิลป์

พ.อ. หลวงสฤษฏ์ยุทธศิลป์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : น.ต. สวัสดิ์ จันทมนณี ร.น.

น.ต. สวัสดิ์ จันทมนณี ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพ

เจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงสวัสดิ์ธรรรงค์

พ.อ. หลวงสวัสดิ์ธรรรงค์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงสวัสดิ์สรยุทธ

พ.ท. หลวงสวัสดิ์สรยุทธ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายสวัสดิ์ โสทธิทัต

นายสวัสดิ์ โสทธิทัต (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายสว่าง สนิทพันธุ์

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

น.ท. หลวงสังวรยุทธกิจ ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพ-

เจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พระสารสาสน์ประพันธ์

พระสารสาสน์ประพันธ์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายสำออง ศรีสวัสดิ์

นายสำออง ศรีสวัสดิ์ (ลพบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงสินาดโยธารักษ์

พ.อ. หลวงสินาดโยธารักษ์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงสินธุสงครามชัย

พล. ร.ต. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) :

ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายสีห์หมื่น วณีสอน

นายสีห์หมื่น วณีสอน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ขุนสุจริตธนาการ

พ.ต. ขุนสุจริตธนาการ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พระสุธรรมวินิจฉัย

พระสุธรรมวินิจฉัย (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายสุวิซช พันธเศรษฐ

นายสุวิช พันธ์เศรษฐ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงสุนทรเทพหัตดิน

หลวงสุนทรเทพหัตดิน (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายเสกกล เจตสมมา

นายเสกกล เจตสมมา (ระยอง) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงเสรีเรืองฤทธิ์

พ.อ. หลวงเสรีเรืองฤทธิ์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายโสภณ สุภธีระ

นายโสภณ สุภธีระ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายไสว อินทรประชา

นายไสว อินทรประชา (สวรรคโลก) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายหม้ง สายชุ่มอินทร์

นายหม้ง สายชุ่มอินทร์ (ตาก) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงอภัยสรสิทธิ์

พ.ต. หลวงอภัยสรสิทธิ์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายอมร ผลประสิทธิ์

นายอมร ผลประสิทธิ์ (จันทบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พระยามรวิสัยสรเดช

พล. ต. พระยามรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ขุนอนุกุลประชากร

ขุนอนุกุลประชากร (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ขุนอนุสรสิทธิกรรม

ขุนอนุสรสิทธิกรรม (เพ็ชรบูรณ์) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ขุนอนุสรกรณ์

ขุนอนุสรกรณ์ (นครพนม) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายอรุณ ทองปี่โชติ

นายอรุณ ทองปี่โชติ (พระนคร) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : หลวงอรรถสารประสิทธิ์

หลวงอรรถสารประสิทธิ์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายอัปเดตยาลาส์ นาเซร์

นายอัปเดตยาลาส์ นาเซร์ (ยะลา) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พ.ต. อำไพ รูปะสุต

พ.ต. อำไพ รูปะสุต (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายอำไพ อิศรางกูร

นายอำเภอ อิศรางกูร ณอยุธยา (สิงห์บุรี) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : พระอุดมโยธาธิยุต

พ.อ. พระอุดมโยธาธิยุต (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ม.ล. อุดม สนิทวงศ์

ม.ล. อุดม สนิทวงศ์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า

เห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : ร.ท. อู๊ด นิตยสุทธิ์

ร.ท. อู๊ด นิตยสุทธิ์ (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

เลขาธิการสภา ฯ : นายเอี่ยม สุภาพกุล

นายเอี่ยม สุภาพกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าเห็นชอบ

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอเสนอผลของการลงคะแนน สมาชิก
มาในวันนี้เวลานี้ ๑๕๘ คน ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นประธานไม่ต้องลงมติ
เสียคนหนึ่ง แต่ผู้ที่มาทั้งหมดได้ลงมติเห็นชอบ ๑๕๗ คน คือแปลว่า
พร้อมเพรียง ไม่มีใครมีความเห็นเป็นอย่างอื่น เพราะฉะนั้นในวาระ
ที่ ๓ นี้ รัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมนี้เป็นอันผ่านสภา ฯ นี้ตามระเบียบ
จะได้ออกใช้ เป็นกฎหมายต่อไป ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระ
ราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางหลวงสายชุมพร-ระ-
นอง ตอนกระบี่-ระนอง ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ ๓๐,๐๐๐ ถึงหลัก
กิโลเมตรที่ ๕๗,๒๕๑๗ พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งคณะกรรมการ
พิจารณาเสร็จแล้ว

เลขาธิการสภา ฯ : ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
เพื่อสร้างทางหลวงสายชุมพร-ระนอง ตอนกระบือ-ระนอง ระหว่าง
หลักกิโลเมตรที่ ๓๐,๐๐๐ ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๕๗,๒๘๗ พุทธศักราช
๒๔๘๒ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔
กับแผนที่

ประธานสภา ฯ : หมอดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาในวาระ
ที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรจะออกใช้ เป็นกฎหมายได้
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภา ฯ : ผู้ที่ไม่เห็นด้วยไม่มี เป็นอันว่าร่างพระราช
บัญญัตินี้ ออกใช้เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรมราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่ง
คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓
ต่อไป ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภา ฯ : ร่างพระราชบัญญัติวินัยข้าราชการกรม
ราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๘๒ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒
มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘

นายธวัช สุประภาตะนันท์ (สระบุรี) : เมื่อได้มาถึงมาตรา
๘ นี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า มีวรรคหนึ่งในวรรคที่ ๖ นั้น คณะกรรมการได้
ตัดออกเสียทั้งวรรค คือว่า “ช่วยระงับความทุกข์ร้อนของผู้ต้องกัก

กัน ๆ ล ๆ นี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อจะตัดออกแล้วควรที่จะเพิ่มความต่อไป
นี้เสีย จะได้ความชัดเจนและจะได้ประโยชน์ ขึ้น คือเติมคำว่า “ไม่
สนับสนุนหรือส่งเสริมให้ผู้ต้องขังหรือผู้กักกัน และเด็กในสถานฝึก
และอบรมเกิดการแตกออกเป็นหมู่เหล่า”

นายชิม วีระไวทยะ (ประธานกรรมการ) : มาตรฐานี้ความ
เดิมว่า “ ช่วยระงับความทุกข์ร้อนของผู้ต้องกักกัน และเด็กโรงเรียน
ฝึกอาชีพ โดยขอด้วยกฎข้อบังคับ ” คณะกรรมการเห็นว่าใน
วรรคต้นมีความพอสมควรแล้ว คือแสดงความเมตตาากรุณาแก่ผู้ต้อง
ขัง ผู้ต้องกักกัน และเด็กสถานฝึกและอบรมโดยขอด้วยข้อบังคับ ได้
เติมคำว่า “ โดยขอด้วยกฎข้อบังคับ ” เพราะคำว่าเมตตาากรุณานั้น
หมายถึงช่วยสนับสนุนเด็กอยู่ในตัวแล้ว

นายธวัช สุประภาตะนันท์ (สระบุรี) : การแสดงความ
เมตตาากรุณานั้น ข้าพเจ้ายอมรับว่า เป็นการช่วยระงับความทุกข์ร้อน
เป็นความจริง แต่ที่นี้อีกประเด็นหนึ่งข้าพเจ้าใครจะให้เปลี่ยนไปว่า สนับสนุน
หรือส่งเสริมให้ผู้ต้องขังแตกแยกกันขึ้น เพราะในที่นี้มักจะมี
หัวหน้าหมู่เหล่าแตกแยกกันเสมอ ซึ่งมักจะเกิดมีคนโต ๆ ขึ้นและเกิด
ทะเลาะเบาะแว้งกัน เพราะฉะนั้น เมื่อคณะกรรมการแก้แล้วก็ควร
จะแก้แบบนี้ บางทีจะเป็นประโยชน์ดีกว่าจะไม่แก้เสียเลย

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร
จะให้เป็นไปตามที่กรรมการเสนอมา ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

เลขาธิการสภา ฯ : มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา

๑๒ มาตรา ๑๓

ประธานสภา ฯ : หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภา ฯ : พร้อมเพรียง ในวาระต่อไปขอให้พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติจดทะเบียนครอบครัว (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไปขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภา ฯ : ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข

ประธานสภา ฯ : หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรออกใช้เป็นกฎหมายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภา ฯ : พร้อมเพรียง เป็นอันประกาศใช้เป็นกฎหมาย

ได้ ในวาระต่อไปขอให้พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่อำเภอคูสิต อำเภอบางกะปิ จังหวัดพระนคร (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๓ ของรัฐบาล

พ.อ. หลวงเสรีเริงฤทธิ์ รัฐมนตรี : ก่อนที่จะเสนอเหตุผล และหลักการ ขอให้ท่านสมาชิกแก้ เลขที่ดิน หมายเลขที่ ๑๗ ที่ดิน บอกว่า ๒๘๘ นั้นผิดไป ควรจะเป็นตอนใต้หลักกิโลเมตรที่ ๖ มั่นช้ำ กันอยู่ ๒๘๔ ๒๘๔ นั้นควรจะเป็น ๒๘๘ เสียอันหนึ่ง นอกนั้นไม่มีอะไรจะแก้ไข

เหตุผลตามหลักการที่จัดการเวนคืนที่ดินและอสังหาริมทรัพย์ อย่างอื่นบางส่วนตามที่ได้กำหนดเขตต์ไว้ ที่ดินบริเวณที่จะเวนคืนท้องที่ อำเภอคูสิต อำเภอบางกะปิ จังหวัดพระนคร ให้เป็นสมบัติของกรมรถไฟโดยที่พระราชบัญญัติเวน อสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่อำเภอคูสิต อำเภอบางกะปิ จังหวัดพระนคร พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งให้เวนคืน อสังหาริมทรัพย์บางส่วนตามที่ได้กำหนดเขตต์ไว้ ในพระราช กฤษฎีกา กำหนดเขตต์ ที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนในท้องที่อำเภอคูสิต อำเภอ บางกะปิ จังหวัดพระนคร พุทธศักราช ๒๔๘๑ ให้แก่กรมรถไฟแล้ว นั้น ยังไม่พอกับความจำเป็นในการขยายกิจการโรงงานมักกะสันของ กรมรถไฟ จึงจำเป็นต้องเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพิ่มเติมตามที่กำหนด เขตต์ ไว้ ในพระราชกฤษฎีกาที่กล่าวนั้นอีกบางส่วน เพราะฉะนั้นจึงขอ เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

นายอรุณ ทองปัสโชติ (พระนคร) : การที่รัฐบาลขอเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่อำเภอคูสิตและอำ-
เภอบางกะปี่นั้น รัฐบาลมีความจำเป็นเพียงไรที่จะเวนคืนในที่เหล่านี้ จะ
หาที่อื่นซึ่งไม่ทำความเดือดร้อนให้กับราษฎรในตำบลนั้นจะได้หรือไม่
และถึงแม้ว่าจะเป็นการจำเป็นแล้ว รัฐบาลจะให้ราคาที่ดินกับราษฎรใน
ตำบลที่ถูกเวนคืนนั้นอย่างสูงเท่าไร เพื่อเมื่อเขาถูกเวนคืนแล้วจะได้เอา
เงินนั้นไปหาที่ประกอบอาชีพในท้องที่อื่นได้สะดวก

พ.อ. หลวงเสรีเริงฤทธิ์ รัฐมนตรี : ตามที่ท่านสมาชิกข้อ
ใจนั้น ขอเรียนให้ทราบดังนี้ การที่จะเลือกพื้นที่อื่นเพื่อประ-
กอบการนั้นไม่ได้ เพราะจะทำให้การงานนั้นไม่เชื่อมต่อกัน จำเป็น
จะต้องอาศัยในพื้นที่แห่งเดียวกัน ส่วนราคาอย่างใดจะให้เหมาะสมแก่
ไหนก็มีพระราชบัญญัติอยู่แล้วก็เดินไปตามนั้น

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดอภิปราย ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการ ขอให้ปรอดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภา ฯ : พร้อมเพรียง ส่งกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๑
แปรญัตติภายในกี่วัน

พ.อ. หลวงเสรีเริงฤทธิ์ รัฐมนตรี : ขอ ๑ วัน

ประธานสภา ฯ : รัฐบาลขอแปรญัตติภายใน ๑ วัน ถ้าไม่มีผู้
ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น เป็นอันรับรอง

๑๐๔๐

ข้าพเจ้าได้รับญาติทางรัฐบาลฉบับหนึ่งบอกว่า ขอให้เพิ่มวัน
ประชุมอีกหนึ่งวัน คือวันศุกร์ ที่ ๒๙ คือพรุ่งนี้เวลา ๑๕.๓๐ น. ขอให้
พิจารณาญาติที่แจกไปแล้วในวันนี้ หมดระเบียบวาระ เลิกประชุม
เลิกประชุมเวลา ๑๗.๓๕ นาฬิกา

นายกวดหุ้มแพร	ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
ทองม้วน อุตถากร	ถิน จุฑะรพ
อนุสรกรรมี	สุรินทร์ ลีพลากร
ชิต เวชประสิทธิ์	เล็ก จารุณี
ปรีกษ์ แก้วปลั่ง	วิศิษฐ์ ลูกอิน
เลื่อน	ผู้จดยางงานการประชุม
เสกกล	
คุปตพงศ์ ฯ	
ธวัช	

ตรวจแล้ว ๒๔/๔/๘๓

พ.อ. ประจันปัจจนึก คหกรรมบดี

รองประธานสภาผู้แทนราษฎร เลขานุการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ไทยพิทยา ถนนตะนาว จังหวัดพระนคร

นายสำเนา ธงไสว ผู้พิมพ์โฆษณา

พ.ศ. ๒๔๘๔

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

